

Farul Creștin

„Vol sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VIII. No. 17-18
Apare în fiecare Sâmbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Barna 4.
Inscripția la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sâmbătă,
21 Aprilie 1940

Tăgăduirea lui Petru

Luca cap. 22

54. După ce au pus mâna pe Isus, L-au dus și L-au băgat în casa marelui preot. Petru mergea după El de departe.

55. Au aprins un foc în mijlocul curții și au șezut jos. Petru s'a așezat și el printre ei.

56. O slujnică l-a văzut cum ședea la para focului și a uitat țintă la el, și a zis: „Și omul acesta era cu El.”

57. Dar Petru s'a lepădat, și a zis: „Femeie, nu-L cunosc.”

58. Peste puțin, l-a văzut un altul și a zis: „Și tu ești unul din oamenii aceia.” Iar Petru a zis: „Omule, nu sint dintre ei.”

59. Cam după un ceas, un altul întărea acelaș lucru, și zicea: „Nu mai încapе îndoială că și omul aceasta era cu El, căci este Galilean.”

60. Petru a răspuns: „Omule, nu știu ce zici.” Chiar în clipa aceea, pe cînd vorbea el încă, a cîntat cocoșul.

Domnul S'a întors, și S'a uitat țintă la Petru. Și Petru și-a adus aminte de vorba, pe care i-o spusese Domnul: „Înainte ca să cînte cocoșul te vei lepăda de Mine de trei ori.”

62. Și a ieșit afară. și a plîns cu amar.

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.
Girant responsabil N. Oncu

Anul VIII. No. 17-18 Sâmbătă 27 Apr. 1940
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

În străinătate 300 lei.

În Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimitera banilor înainte.

Redacția și Administrația:
Arad, Str. Lae Barna 4

Director: N. Oncu, Arad, Str. Dăncușilor 4

DELA REDACȚIE

Cu ocazia sfințelor Paști, urăm
cititorilor noștri, SĂRBATORI
FERICITE, și multe binecuvân-
tări dela Cel ce a murit pentru
păcatele noastre și a înviat pen-
tru îndreptarea noastră.

* * *

Cu acest număr al Farului ex-
pediem și MANA ZILNICĂ pe lu-
na Mai, tuturor ce au abonato-
până azi.

* * *

Scoatem numărul acesta 17 și
18 al Farului, dublu, în 16 pagini,
pentru ca și funcționarii redacției
noastre să se poată bucura de
puțin timp liber de sărbători.

* * *

Iar numărul următor va apare
Sâmbătă, 11 Mai.

Către voi iubii cititori

Rândurile de mai jos ies din inimile
funcționarilor și colaboratorilor FARU-
LUI, CALĂUZEI și MANEI. Noi ne-am
pus inima întreagă în lucrarea acestor
reviste, dela început până acum. Tot ce
facem și scriem aici, e rupt din sufletul
nostru. Săptămână cu săptămână încer-
căm să dăm cititorilor tot ce găsim mai
bun. Suntem convinși că lucrarea acestor
reviste e de mare însemnătate pentru
întărirea credinței în Domnul Isus Hris-
tos și pentru vestirea luminii Evanghe-
lice. Această convingere ne face să ne
punem tot sufletul în paginile foilor
noastre.

Deci fiți siguri că aceste rânduri ies
din inima noastră.

Dorim ca ele să ajungă și la inimile
D-voastră. Am vrea ca fiecare dintre ce-
tilorii noștri să fie pătruns în inima lui
de chemarea sfântă ce v'o facem. După
o experiență de ani de zile, suntem pe
deplin convinși că existența și înainta-

Martori ai tragediei de pe Golgota

(Urmare din pag. 3-a)

jocorese, cari neagă învățăturile
Sale, cari se revoltă în contra au-
torității Sale. Este foarte ușor
să fii un ucenic al Lui, când no-
roadele strigă: „Osana!”, dar
mult mai greu când condu-
cătorii strigă: „Răstignește-L!”
Adevărații ucenici îi urmează a-
tunci când El este părăsit și
când a-L ajuta înseamnă a fi bat-
jocorit. Atunci să-I porți crucea!

TĂLHARI

„Împreună cu El duceau și pe
doi răufăcători, cari trebuiau o-
morîți împreună cu Isus”. Dispre-
țul a lucrat, ca El să fie răstignit
între tâlhari, dar Isus a întrebui-
țat chiar momentele acestea
de batjocură pentru a salva un
suflet.

Unii dintre tâlharii răstigniți
îl batjocorea împreună cu noro-
dul și zicea: „Nu ești Tu Hristo-
sul? Mântuiește-ne și pe noi!”
Celălalt a văzut blândețea, cu ca-
re Isus a primit toată batjocură.
El a văzut spiritul regesc al lui
Hristos. Și el nu își mai bate joc.
Ci el mustră pe tovarășul său:
„Nu te temi tu de Dumnezeu, tu,
care ești sub aceeași osândă?”
Acest criminal, obișnuite uo vie-
ță de jefuire și ucidere, a venit
în contact cu Hristos. Și după o
seurtă tovarășie cu El, după ce
L-a auzit vorbind, și L-a văzut
suferind, inima lui este spălată
și curățită de păcatele ei. El este
un om schimbat, un copil al lui
Dumnezeu, un moștenitor al că-
rului!

Cum a putut acest răufăcător
să fie schimbat așa de repede?
Au fost momente de pericol îmi-
nent în viața lui. El a știut, că
cel mult câteva ore va fi durată
vieții sale. Dar clipele acele im-
portante, el și-a dat seama de
starea lui de pierzare. El a recu-
noscut, că există Dumnezeu de
care omul trebuie să se teamă. El
a recunoscut că moartea este
drept răsplătă pentru fărâdelegi-
le lui. El recunoaște nevinovăția

rea acestor foi se rezemă pe doi stâlpi:
redacția și abonații. De o parte, redacția
în care se cuprind toți slujitorii și col-
aboratorii, trebuie să-și facă datoria con-
științios.

De altă parte, cititorii să-și îndepli-
nească partea lor, abonându-se și abo-
nând și pe alții.

și poziția înaltă a lui Isus.
crede, că Isus este un rege,
toate că împrejurările în care
găsește, ar arăta contrariul.
crede în mila acestui rege asc
într'un muribund pe cruce.
de în puterea Lui. El cere aj
rui Lui, cere să fie amintit
împărăția Lui. Nu este niciod
târziu, când trăim să ne po
Dar dacă moartea vine pe ne
teptate? Nu întârzia! Nu ez
Nu amâna!

PRIETENII LUI ISUS

Toți cunoscuții lui Isus și
meile, cari îl însoțiseră din G
ica, stăteau departe, și se uit
la cele ce se petreceau, (Luca
49). Mama Domnului a stat la
cruce; probabil apostolul Ioan
condus-o la o distanță ca să
vadă moartea Lui. Și au fost
alte femei multe, care se uitau
de departe. — Femei bune
sfinte, care au venit din Galil
cu El și cari L-au ajutat cu bu
rile lor. Maria din Magdala a f
acolo, din care Isus a scos șar
draci, care L-a iubit cu o iubi
devotată de mulțumire adânc
Salome, care ceruse locurile în
te pentru cei doi fii ai ei, ac
vedea doi tâlhari ridicăți, u
la dreapta Lu și unul la stâ
Lui.

Aceste femei, fără arme, f
ocrotire nu se puteau apro
Moartea Iubitului lor Isus
fără explicație. Se părea, că t
te speranțele lor se spulbere
Era o lovitură zdrobitoare.
stau nedumerite departe. Ce
seamnă această întorsătură a
rului lui Dumnezeu? Ele au t
cut printr'o noapte grea și lum
și apoi a venit Paștele. Și noi t
cem de multe ori printr'o noap
printr'un tunel negru. Dar Du
nezeu nu moare. El trăiește și
ajută la biruințe mari pe toți
ce se încred în El.

Credem că putem spune cu umil
că, prin ajutorul lui Dumnezeu, noi
la redacție, ne-am făcut datoria; Nu
cu număr, săptămână cu săptămâ
v'am dat tot ce am avut mai bun.

Acum e rândul D-voastră, scumpi
titori, ca să ne sprijiniți cu abona-
tele la Farul, Mana și Călăuza.

MARTORI AI TRAGEDIEI DE PE GOLGOTA

de Trața Petru

În fiecare an lumea creștină se uită înapoi la cea mai mare tragedie din istoria omenirii, cu simțuri diferite. Mulți văd numai un fanatic, care s'a încapăținat în ideile lui până la moarte. Alții tremură înaintea unei morți cu o semnătate divină și speră în mântuirea lor prin acel sânge, care a curs din trupul Fiului iubit al Tatălui. Și acei cari au stat lângă cruce acum două mii de ani, au privit cu diferite gânduri și atitudini față de crucea lui Isus din Nazaret.

SOLDAȚII

După condamnarea lui Pilat, ostașii dregătorului, după ce și-au făcut joc de Isus (Mat. 27:28-30) l-au dus să-L răstignească. Așa însă la destinat, soldații continuă slujba lor urfă. Încă un om vreu e crucificat! Atâta a fost pena aceasta pentru ei. Să termine mai repede, ca să se întoarcă la cetate! Ei fac o groapă, în care să lase crucea. Adun cuile și altele, pentru a-L pironi pe cruce. Înainte de acest ultim act, după obiceiul lor, au oferit lui Isus vin mestecat cu fiere, ca să-L micșoreze durerea cuilor, dar El a refuzat. Apoi L-au pironit pe cruce, și au fixat-o în poziția dreaptă! Pentru ei aceasta a fost numai ceea ce ei au făcut de atâtea ori. Toate hainele condamnatilor au fost luate afară de un șort mic țevilit pe corp. Hainele lor au fost considerate proprietatea celor patru soldați, cari făceau slujba aceasta a răstignirii.

Îndată ce Isus a fost pironit, și crucificat, soldații se ocupau cu împărțirea vestmintei Lui. Așa puțin se interesau ei de El, nu erau mișcați de suferința Lui!

Apoi au șezut jos să-L păzească. Ei au fost obosiți după drumul lor și lucrul lor și paza aceasta poate să fie lungă. Ei trebuie să stea până va muri condamnatul. Câci prietenii Lui ar putea să vină să-L scape. Și ei au altceva de făcut decât de a stăgini încă doi, prizonieri. Deci, se vor odihni puțin. Este foarte posibil că cineva să se uite la suferințele lui Hristos și să nu vadă nimic? Acești ostași au privit ore întregi la ceea ce a mișcat lumea de atunci, până astăzi, n'au văzut nimic, decât un vreu murind.

Ei se gândeau la valoarea hainei, la durata timpului, pe care ei trebuia să-l petreacă acolo. Și în prezența celui mai minunat, celui mai inexplicabil fapt, al istoriei, ei au fost nemișcați.

Puțin mai târziu ei au fixat deasupra capului o placardă, pe care au fost scrise cuvintele: „**Acesta este Isus, împăratul Iudeilor**”. Nici întunericul de trei ceasuri n'a mișcat inimile lor nesimțitoare. Însă sutașul și cei ce păzeau pe Isus împreună cu el, când au văzut cutremurul de pământ, și mormintele deschise, s'au înfricoșat foarte tare. Luca arată că numai sutașul a slăvit pe Dumnezeu și a zis: „**Cu adevărat, omul acesta era neprihănit**”.

Ostașii se grăbeau să termine cu cei doi tâlhari, ca să scape de locul acesta plin de lucruri ciudate. Dar acești soldați păgâni nu puteau înțelege nimica.

Mulți astăzi se uită la cruce și nu văd nimica. Și noi putem să ne uităm fără emoție? Fără credință crucea nu înseamnă nimic. Numai cei cari văd acolo jertfa pentru păcatele lor și ale lumii, văd adevărata semnificația a crucii.

NORODUL

Aceiași mare mulțime de norod, care l-a strigat: „**Osana**”, cu câteva zile înainte, acum se îmbulzesc în drumul, să-L vadă în suferințele Sale. Cu câteva ore înainte, ei au strigat: „**Răstignește-L**”. Care este atitudinea lor acum în fața crucii? Ei L-au adorat când avea succes. Îl părăsesc, când este trist și pedepsit. Oare nu se gândesc ei la nevinovăția Lui? Ce au văzut ei?

Unii au văzut o ființă omenească suferind în ultimile răsuflări ale durerii și rușinei. Unii dintre ei s'au bucurat, alții s'au uitat cu o indiferență rece. Unii au văzut un prooroc, care n'a fost apreciat, acum un martir a ideilor sale. Alții au văzut pe șeful unei mișcări politice, căzut. Nu va fi cine să meargă mai departe cu desrobirea Evrilor.

În al șaselea ceas s'a făcut întuneric peste toată țara, și norodul a rămas foarte impresionat. S'a speriat, s'a înfricoșat. Unii ar fi spus: „**Unde ne-au adus fruntașii noștri? Trebuie să fie ceva cu omul acesta! Chiar cerul ține**

partea Lui! Oare am răstignit pe Regele nostru? Într'adevăr va cădea Sângele Lui asupra noastră?” Și s'a întors, bătându-se în piept.

SIMON DIN CIRENA

(Marcu 5:21)

Norodul împreună cu ostașii și prizonierul lor, se ducea spre Golgota. Isus își purta crucea. Dar osteneala nopții trecute l-a sleit puterea, și nu mai putea purta o sarcină așa de grea. Ostașii temându-se ca prizonierul va muri înainte de a ajunge la răstignire, au chemat pe Simon, să ducă crucea lui Isus.

Poate Simon a fost deja un ucenic al lui Isus, și pentru aceasta a fost silit să ducă crucea. Este posibil că El a protestat în contra cruzimii, cu care Isus a fost tratat și de răutate l-au silit să ducă el crucea.

Oricare ar fi fost motivul ostașilor, noi îl admirăm pe Simon, ca fiind singurul om, care a ajutat pe Isus în nevoia Lui, cea mai mare. Dela arestare până la moartea Sa niciun apostol nu l-a ajutat, niciun apostol nu l-a venit în ajutor. Acest necunoscut, Simon, împărtășește singurătatea și crucea lui Isus.

Unii cred, că el, stând aproape de Isus în ultimile Sale ore, și văzând blândețea și răbdarea, cu care Isus a murit, s'a predat Lui. Fii lui, Alexandru și Ruf au fost membrii comunității, când Marcu a scris cu mai mulți ani în urmă. Și au fost bine cunoscuți. Pavel în scrisoarea lui către Romani (Rom. 16:13) salută pe un Ruf și pe mama lui. Dacă acesta este același Ruf, vedem că toată familia îi urma lui Isus.

În orice caz, noi învățăm dela Simon fericirea, și onoarea, care se afla în a ajuta pe Isus. Mântuitorul nostru a avut un trup omenească, care slăbea oricât a fost voința lui de tare. Carne a fost slabă, fiindcă el purta și păcatele lumii întregi. Simon, a avut privilegiul cel mai mare de a lua parte la acest act minunat.

Să nu uităm că și noi astăzi avem prilejul mare de a-L ajuta pe Isus Hristos în salvarea lumii. Și chiar se cere dela noi, dacă suntem ucenicii Săi. El este disprețuit și azi. El este răstignit din nou. Sunt mulți cari îl bat-

(Continuare în pag. 2-a)

I S U S

(Con vorbire în versuri, fragment) — de R. R.

La Bettfage, lângă Muntele Măslinilor, Noapte înstelată. Departe se zărește Erusalimul, Cosășii plivesc ne-gâna din lunurile bogate, Copiii dorm, Samariteanca pe când lucrează, istorisește Nașterea lui Isus și întâlnirea ei cu Mântuitorul lângă puțul din Sichar:

O FEMEE

Miști! De Ha Schaal până astăzi cum de nu ne-ai spus
[nimica?]

SAMARITEANCA

Am voit, dar totdeauna mi-a oprit avântul frica
De a nu-l trăda.

UN COSAȘ

Minciună!

PETRU (apărând din fund)

Adevăr a spus femeia.

A venit stăpânul lumii; el e rege-acu'n Iudeea
Auzitu-v'am din preajmă amăritele cuvinte... —
Dacă vreți să nu mai fie mînea grea de-acu'nainte
Gătre el priviți. Scăparea toată e'n Mântuitorul;
L'a stropit cu apa sfântă din Iordan, Botezătorul...

AL 2-LEA COSAȘ

Dar tu cine ești?

SAMARITEANCA

E Petru; dintre cei ce'n a lui turmă
Vorba lui s'o răspândească, merg în luminoasa-i urmă.

I-ul COSAȘ

Ce erai înainte?

FEMEEA

Spune!

AL 2-LEA COSAȘ (ironic, femeii)

Ei, acuma i se 'nchee.

PETRU

Ce să fu? Pescar. Odată, dus pe marea Galilee,
Pescuiam cu-Andrej — un frate — când ne iese înainte
Un om 'nalt, frumos, ce, iute, după două trei cuvinte,
„Aruncați în lături plasa, și urmați-mă” ne zise.
„Eu vă fac păstori de oameni”. Ceasul nostru se 'mplinise.
Fără să mai stăm pe gânduri, l'am urmat de-atunci într'una.
Soarele cu el ne vede, lângă el ne vede luna.
Și mai sânt să-i soarbă graiul încă unul și 'ncă zece;
Toți alesi de el, ca'n ziua când o fi în cer să plece,
Mierea lui s'o dăm s'o guste, pribegind prin omenire,
Tuturor ce plâng în umbră — pentru-a lumii mântuire.

I-ul COSAȘ

Ce ne 'nvață dânsul oare?

PETRU

Toată 'nvațătura — multă.

De voiești s'o știi, de mâine du-te lângă el și-ascultă

FEMEEA

Nouă nu ni-e dat de soartă să citim în nișo carte.

PETRU

Evanghelia lui sfântă tuturor credința 'mparte:
„Fericți cei slabi cu duhul, zice el, împărăția
„Cerurilor se deschide, ca să intre toți în via
„Domnului, care-i așteaptă. Fericți desmoșteniții,
„Cei ce plâng, cei buni la suflet, cei cucernici, asupriții;
„Ei vor moșteni pământul. Și setoșii de dreptate
„Ca și cei flămânzi, avea-vor lângă tatăl bun de toate,
„Nu jurați pe tronul celui ce v'a dat la toți avutul,

„Și nici pe pământ; țărâna lui mărunță e-ășternutul
„Scaunului 'nalt din slavă. Nici pe-a regelui cetate,
„Nici pe capul vostru, oameni ce-oricât mînea v'o veți sbate,
„Nu sunteți în stare-a face niciun fir de păr să crească.
„Când piznărețul veni-va în deșert să vă găsească,
„Ascultându-i pân' la capăt ipocrita cercetare,
„Numai *da* sau *nu*, atâta să-i răspundeți la 'ntrebare.
„Pentru'n ochi, alt ochi, se zice: și-apoi dinte pentru dinte;
„Fraților, să faceți astfel; sfatul meu e mai cuminte:
„Celui care pe obrazul drept hain te palmuește,
„Dă-i și cel stâng; iar celui care haina ți-o răpește,
„Tu în loc să-l bați, iertându-l și privindu-i blând pismașa
„Faptă de-alții pedepsită, dă-i de milă și cămașa.
„Vi s'a spus: pe cel de-aproape, or și cine-o fi, iubiți-l;
„Dușmanul ce vă pândește, totdeauna pedepsiți-l.
„Astfel să faceți: de dușmani n'aveți niciodată teamă,
„Să iubiți ca pe prieteni, și pe cei ce vă blesteamă.
„Numai astfel vă primește cel ce'n veci cu mâna plină
„Și pe păcătoși revarsă raza soarelui divină.
„La săraci nu da'n minutul când te vede din mulțime;
„Dă când treci pe-acolo singur, ca să nu te vadă nime.
„Ce-a dat stînga cu iubire, nici să n'o zărească dreapta;
„Asta-i milă pricepută, cea mai bună, înțeleapta
„Milă; Singura pe care Dumnezeu cu drag o vede.
„Și de șapte-zece ori șapte o plătește și o crede.
„Impotriva nimănuia nu porniți cu judecată,
„Ca să nu vă vie rândul judecați să fiți vreodată.
„C'ai văzut un pai în ochiu-i, pe vecin tu nu-l bârbi;
„Caută mai bine bărna 'n ochiul tău, și-o vei găsi.
„Căini de-aveți, țineți-i bine, depărtați de locuri sfinte;
„N'aruncați mărgăritare albe porcilor 'nainte,
„Ca să nu le pângărească terfelindu-le 'n picioare.
„Și drept plată, să vă muște mâna binefăcătoare.
„Cată când dorești să afli; bate și se va deschide;
„Cere și-ți vor da, cum dară Magii blondei Zenaide;
„Și-ostenit, când simți nevoia să te pleci prin rugăciune,
„Nu te duce 'n sinagoga plină de desertăciune.
„Las'o Rabinilor; singur în coliba-ți liniștită,
„Fără să te-audă nimeni, 'naltă-ți ruga umilită,
„Fără vorbe multe (Domnul știe 'ntreaga ta dorință)
„Boagă-te așa, și-ajunge cât un bob de aș credință:
„*Tatăl nostru bun din ceruri, numele-ți să se sfințească.*
„*Vie-a ta împărăție, voia ta să se 'mplinească;*
„*Precum e în cer, și aicea pe pământul nostru fie;*
„*Pâinea noastră cea din toate zilele ne-o dă Și fie*
„*Ne rugăm: iartă-ale noastre — câte-om fi având — păcate.*
„*Cum greșiților iertarăm vinele necugetate.*
„*In ispită nu ne duce, de cel rău ne izbăvește*”
„Când sfârșiți, Amin, atâta.

PETRU

(celui de-al 2-lea cosaș, văzându-l lacrimând, gata
să se convertească)

Încă unul. (Tare) Ce-i? vorbește

AL 2-lea COSAȘ

Celui care 'nvață astfel, mînea mea se dă învinsă.
În genuchi, sărut cucernic haina ta de el atinsă.
N'a vorbit de când e lumea inimilor sângerate
Nicio gură omenească încă vorbe-așa curate.
Cel care grăiește astfel, e-Așteptatul, e Mesia.
Ia-mă'n turma lui...

PETRU (bîruirot, aparte).

Intocmai cum a spus-o, Isaia

CRUCILE DE PE CALVAR

de L. L. Sezonov—Luisville

Palestina este o țară a munților, a dealurilor și a văilor. Ea are puține râuri, ape și lacuri, dar, în schimb, multe văi, dealuri și pîșcuri. E interesant să ne amintim că aproape toate întâmplările mari din Biblie s'au petrecut pe munți sau la poalele lor. E destul să ne gândim că, corabia lui Noe s'a oprit pe muntele **Ararat**; Avram voia să jertfească pe Isaac pe muntele **Morea**; Legea a fost dată pe muntele **Sinai**; Ierusalimul este zidit pe muntele **Sion**; Isus s'a schimbat pe un munte, a murit pe muntele **Golgota** și s'a înălțat depe muntele **Măslinilor**.

E foarte semnificativ că religia lui Dumnezeu a fost plămădită în țara munților. Munții sunt simbolul apropierii noastre spre o viață de sus, spre cer și spre Dumnezeu. Munții sunt simbolul viziunii. De pe culmea lor vezi un orizont mai mare, arunci o privire mai departe. Îți dai seama cât de mare e grădina lui Dumnezeu, câte drumuri sunt în ea și cât popor care ar trebui să servească Domnului.

Golgota este un munte cu trei cruci! E un lucru neobișnuit să vezi în vârful muntelui o cruce. Crucile de pe Golgota stau nemșcate și impresionante. Cerul și pământul le privește și stă în uimire în fața lor. Cele trei cruci de pe muntele Golgota, dealungul veacurilor au atras privirile oamenilor. Aceste cruci răspândesc în jurul lor groază și întunec, speranță și încredere, viață și pace.

Să ne aruncăm și noi o privire spre Muntele Omenirii: Golgota. O lume întreagă stă în reculegere sufletească privind Crucile de pe Calvar. Ce ar fi lumea noastră fără Golgota!

Dar să observăm pe rând cele trei cruci.

Crucea egoismului

Prima cruce e cea a tâlharului. „Unul din tâlharii răstigniți îl batjocorea și zicea: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine însuși și mântuiește-ne și pe noi!” Luca 23:39. Aceasta e crucea egoismului, a iubirii de sine, a intereselor personale. Dorința celui răstignit, totdeauna, a fost să-și mulțumească eul lui și să-și facă interesele sale, netinând seamă de furt, înșelăciune, fraudă, minciună, ură, omor, etc. Chiar fiind pe cruce, el vrea să trăiască, în-

să tot pentru sine și nu pentru Dumnezeu și aproapele. Egoismul lui l-a otrăvit și l-a amețit într-atât încât nu-și dă seamă că este atârnat în fața veșniciei. Moartea îl pîndește, dar el nu vrea să asculte vrerea lui Dumnezeu. Trupul lui e răstignit pe crucea de lemn a romanilor, însă sufletul lui, a fost crucificat de mult pe crucea eului său, a poftelor și a dorințelor personale.

Crucea egoismului e azi la modă. În fiecare zi vezi oameni răstigniți pe crucea celui lor. Oamenii își înalță această cruce în familie, în afaceri, în politică, în temple și în bisrici. Oriunde vei privi, vei vedea oameni târându-și crucea, — crucea iubirii de bani, de avere, glorie, etc. Eul este viața lor; Dumnezeu și aproapele sunt excluși din ea. Ei distrug viața și onoarea altora, je-

fuesc și răpesc bunul apropielui, sacrifică sfîntența și caracterul pe altarul egoismului. Oamenii cari se văd numai pe ei și interesele lor, sunt oameni care își duc crucea egoismului, cari au fost deja răstigniți pe ea.

Crucea pocăinței

Ce deosebire între primul tâlhar care moare pierdut și, celălalt care moare pocăit! Amândoi au fost vinovați, amândoi au fost condamnați la moarte și amândoi au suferit pedeapsa păcatelor lor. Dar, dacă primul a murit răstignit pe crucea egoismului, celălalt moare răstignit pe crucea pocăinței: pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul Isus Hristos. Tâlharul de pe crucea pocăinței mustră și înfruntă pe celălalt spunându-i: „Nu te temi de Dumnezeu? Pentru noi este drept să primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta — Isus — n'a

făcut niciun rău”. Luca 23:40. Cu alte cuvinte el își recunoaște păcatele înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor și, în acelaș timp, admite și apelează la nevinovăția și puterea lui Isus. Deaceea la strigătul lui desnădăjduit: „Doamne, adu-Ți aminte de mine”, vine răspunsul asigurător: „Astăzi vei fi cu Mine în rai”. (Luc. 23:43).

Crucea pocăinței e mai puțin văzută între oameni. Această cruce nu e așa de populară ca cea a egoismului. Ciudat, dar dureros! Oamenii se lasă mai ușor răstigniți pe crucea intereselor lor egoiste și meschine decât să-și recunoască starea de vinovăție înaintea lui Dumnezeu și să-și îndrepte sufletul lor spre Hristos cel crucificat. Cu toate că crucea pocăinței e mai grea și mai spinosă, totuși ea este drumul care duce la o stare după voia lui Dumnezeu, la pace, la Hristos, la Dumnezeu. Pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul Isus este poartă, cam îngustă e drept, — dar, care duce la viață din belșug, viața veșniciei. Pe crucea pocăinței, lanțurile păcatelor sunt rupte, puterea Satanei zdrobită și cei morți în păcate reînviați, regenerați și înviați la o viață nouă în Hristos.

Crucea ispășirii

Aceasta e crucea a treia, e crucea lui Isus care moare ispășind păcatele oamenilor, e crucea pe care cineva de bunăvoie, chiar cu bucurie, s'a lăsat să fie răstignit, e crucea lui Dumnezeu care moare în locul oamenilor. Această cruce poate fi pentru unii o prostie sau nebunie, dar aceasta nu micșorează realitatea ei. „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi”. (Luca 22:19). „Hristos a murit pentru cei nelegiuiți”.

Crucea lui Isus descopere uriciunea și grozăvia păcatelor noastre, dar, în acelaș timp, și dragostea cea mare a lui Dumnezeu pentru oameni. Pentru că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea.

Se pune întrebarea, iubite cetitor, noi pe care cruce suntem sau vom fi răstigniți?

Pe a treia — crucea ispășirii — nu putem fi crucificați. Aceasta e Crucea lui Isus. Deaceea, omul trebuie să aleagă între crucea egoismului și crucea pocăinței. Crucea egoismului pare că duce la viață, dar sfârșește în iad. Crucea pocăinței e grea, dar duce la Dumnezeu. Alege-ți crucea!

TE VAD PE MUNTELE GOLGOTHEI...

Precum a cerului splendoare se 'nchide într'un bob de rouă
Așa sub fruntea ta boltită purtat-ai, Crist, o lume nouă...

Te văd pe muntele Golgothei... In jurul Tău, a plebei mare,
Înaltă valuri răsvrătite și urlete prelungi de fiare,
Bătrâni cu găturile goale își umflă vinele și țipă
Blestem de glasuri răgușite din mij de buze se 'nfiripă,
Se strâng gingiile uscate cercând zadarnic să scrâșnească
Femeile 'nceștează pumnul cu-o vitejie bărbătească,
Iar un copil pe care-odată l-ai mângăiat „Veniți copii!”
S-apleacă tainic... se ridică și-asvârle piatra cea dintâi.

Ți văd privirea liniștită visând sub fruntea gânditoare,
Răsună undeva, departe, un cântec de privighetoare,
Și tu-l ascuți... Și ochii limpezi se-aprind deodată în vâpâi
Infricoșat, amurgul cere un adăpost în ochii tăi...
Pleoapele ți cad ușoare și genele ți se sărută...
„E mort” Golgota se golește, coboară noaptea grea, tăcută,
Dar n'ai murit! Mai ai o clipă... și mintea ta o porți, Isuse
Rătăcitoare 'n labirintul imens, al vremilor apuse...
Însângerate orizonturi în ochii minții se deschid:

Din cele patru zări s'arată sporind al armiiilor zid...
Un vuiet lung străbate zarea și scuturile scânteiază
Ca niște valuri de aramă ce vor să 'ncea întreg pământul,
Prelung răsună o chemare... o clipă, larma încetează
Și dintr'odată, ca furtuna ce-o năvălește 'n nouri vântul
Din temelii se surpă zidul și valurile se ciocnesc,
Arama scuturilor urlă, nechiează caii, se opresc
Zdrobite trupuri cad în sânge, deasupra lor oștirea trece
Se 'naltă cai și de scuturi încep copitele să-și frece,
Însângerate râuri groase întind o plasă fumegândă,
Neconținut se schimbă locul, se schimbă sortii de izbândă,
Și când zăgazul cel din urmă l-au doborât învingătorii
Se 'ntunecă, se-aprinde cerul, și varsă foc și apă norii,
Să spele sângele, să stingă cetățile ce ard în zare
Iar tunetul să 'năbușească plânsorile de 'nmormântare!...

...Și'n mintea ta, a nopții pace întinde bolțile-i senine...
Cu tine mor învingătorii, înfrânții vor muri cu tine,
În raza soarelui de mâine nu vor mai plânge cei învinși
Nici care de triumf n'or trece pe trupurile celor prinși.

Cu moartea Ta, o altă lume își va purta de-acî 'nainte
Eterna ei seninătate de-asupra tristelor morminte
În care doarme legea veche și vechile fărădelegi...

O vezi în sfânta-ți agonie, din chinul morții o 'nțelegi
Din noaptea care te 'nfășoară, din noaptea care te'neunună
Cu florile-i luminătoare; o vezi în razele de lună,
Ce poleiesc întreaga zare și peste fruntea ta s'aștern
Furându-te pe nesimțite în țara visului etern...

O carte frumoasă!

Vieța lui Livingstone

Descrie o viață de jertfă, cu re-
și de predare în servi-
ciul Regelui — între săl-
bătecii din Africa.

Lei 15.—

O carte instructivă!

IN SLUJBA LUI DUMNEZEU

Descrie viața marelui
predicator Spurgeon, cu
greutățile, activitatea bo-
gată și succesul în lu-
crul Domnului. Lei 20.—

O carte folositoare!

Puterea misiunii

E scrisă de către un mi-
sionar, care a lucrat cu
Evanghelia printre ja-
ponezi. Lei 30.—

O carte bună!

Doctrinile Biblice

Trebue să fie citită de
ori și ce creștin dornic
de învățatură crești-
nească.

Convorbiri și poezii

Tezaurul Tineretului

Această carte este folosi-
toare tuturor tinerilor
din bisericile noastre.

Lei 15.—

Un dar de Paști!

Vieța Mariei Slessor

Descrie viața acestei
misionare, care a lucrat
în Africa; această carte
este un îndemn pentru
muncă creștinească.

Lei 25.—

Mielul nostru

de Jean Staneschi

Noaptea și-a întins aripile pe cuprinsul țării. Atât de întunecată, atât de înspăimântătoare, că inimile oamenilor se cutremurau de spaimă și durere.

Este noaptea morții!

Ingerul Domnului trece dela casa la casă și atinge pe primul născut, începând din palatul lui Faraon până la ultima colibă umilă. Nici vitele nu sunt cruțate de aripile morții.

În aceeași noapte, s'a sculat Faraon, servii săi și toți Egiptenii sfâșiindu-și vestmintele de durere. Nu era nicio casă, în care să nu se afle un mort.

În mijlocul îngrozitoare nopți, locuitorii copiilor lui Israel stăteau neatinse și ocrotite. Cum s'a întâmplat minunea aceasta? Erau ei mai buni decât Egiptenii? Se puteau oare singuri păzi de puterea pierzării? Nu! Ei nu erau nici mai tari decât Egiptenii, nici mai puternici pentru a se putea păzi singuri. Era însă, cuvântul lui Dumnezeu, garanția divină a cerșirii lor minunate: „**Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici aici o urgie, atunci când voi veni țara Egiptului**”. Sângele Mielului avea să-i ocrotească!

Copiii lui Israel nu puteau înțelege procedeul acesta al lui Dumnezeu. Dar ei au crezut în pusele Sale, au ascultat, au făcut întocmai, și Dumnezeu și-a mplinit cuvântul dat și i-a salvat.

Nimic în Scriptură nu este scris zadarnic. Nici un cuvânt, nicio îndrumare dată de Dumnezeu n'a fost scrisă fără un rost și un tâlc adânc. Totul din Vechiul Testament, se oglindește, și se răsfrânge în lumini mult mai frumoase și mai perfecte în Noul Testament.

Micii jertfiți de paște, în Egipt, sângele lor ocrotitor cu care s'au pus stâlpii și pragul ușii, aveau să fie pilda MIELULUI Hristos, care a fost junghiat pentru păcatele noastre și a SÂNGELUI Său vărsat pentru mântuirea multora. Și aici privim fapta mărețată și neînțeleasă a lui Dumnezeu, înaintea căreia ne închinăm smeriți. Căci, peste noaptea păcatelor care apasă omenirea, plutește grozava mână a lui Dumnezeu. Cine poate scăpa dinaintea ei? Noi toți, fără ni-

cio deosebire, suntem păcătoși și de aceea sortiți morții, morții eterne. Dar Dumnezeu a IUBIT lumea, și a iubit atât de mult această lume murdara, păcătoasă, răsvrățitoare împotriva Lui, încât a dat pe unicul Său Fiu, drept MIEL ISPAȘITOR. De aceea, spune El: „**Când voi vedea sângele, voi trece pe lângă voi**”.

Vrednicia mântuirii noastre nu se află în noi: în însușirile noastre bune, nobile, eroice. Nici un om, oricare ar fi el, nu este „mai vrednic” decât ceilalți. Înaintea lui Dumnezeu, **toți** suntem păcătoși nevrednici.

Mântuirea sufletelor noastre nu se află în lucrarea faptelor noastre bune, ci în MIELUL LUI DUMNEZEU care poartă păcatul lumii, care și-a vărsat prețiosul și curatul sânge, pentru iertarea păcatelor noastre.

Dumnezeu a pecetluit această mântuire prin garanția pe care a semnat-o: „Cine crede, nu va fi osândit. Dar cine nu crede în El...” Aici, în punctul acesta atârână hotărârea noastră: pentru moarte sau pentru viață! Dumnezeu își ține cuvântul. N'avem ce pune la îndoială. Hristos, Mielul lui Dumnezeu este jertfa ispășitoare pentru lumea întreagă — pentru ca **toți** cari cred în El să nu piară, ci să aibe viață veșnică.

Dumnezeu a spus: „Când voi vedea sângele!” Și-a ținut cuvântul? Copiii lui Israel sunt martorii cari adevăresc: da, Dumnezeu se ține de făgăduință! Dumnezeu le-a dat mielul de paște, „ca semn” și le-a spus: „...**chiar în ziua aceea** voi scoate oștile voastre din țara Egiptului”. (Exodul 12,17). Chiar în ziua aceea? Cum, atunci când ei au mâncat paștele nu se aflau încă în Egipt? Ba da, nici nu trecuse încă Ingerul morții din casele Egiptenilor, Faraon nici nu se gândise serios să le dea drumul. Înaintea lor era pustiu necunoscut pe care trebuia să-I străbată. Marea Roșie încă le închidea drumul spre libertate și râul Iordan le mai era un obstacol de a pătrunde în țara făgăduită.

Și totuși, ei erau liberi, robia luase sfârșit, chiar dacă nu vedeau și nu simteau nimic. Salvarea lor se împlinise în noap-

tea când, grație sângelui mielului fara cusur, Dumnezeu trecuse cu sabia judecării pe dinaintea caselor lor. Mântuirea lor era întemeiată pe sângele mielului în care poporul Israel se încredinșase cu toată credința.

Privește la Acela, care este pirot pe lemnul crucii depe Golgota. Auzi ultimul Lui cuvânt?

„SĂ SFÂRȘIT!”

Egiptul nu te mai poate reține în robia în care ai cazut până acum, marea nu te mai poate înghiți, pustiuul nu te mai poate ucide și Iordanul morții nu te mai poate despărți de ținta mult dorită a sufletului tău nemuritor: a fi unit cu Dumnezeu.

Toate acestea le primești atunci, când îți ridici ochii înlăcrimați cu toată credința, spre MIELUL LUI DUMNEZEU care poartă păcatele tale și când spui cu toată smerenia împreună cu toți cei mântuiți: „**Vrednic ești Tu Miel al lui Dumnezeu, care ai fost junghiat și ai răscumpărat cu sângele Tău, oameni din orice semintie, de orice limbă, din orice norod și de orice neam, să primești puterea bogăția, înțelepciunea, țaria cinstea, slava și lauda! Aliluia!**”

CHRISTOS A ÎNVIAT

*Christos a înviat! Ce vorbă sfântă!
Îți simți, de lacrimi calde, ochii uzi,
Și'n suflet par'că serafimii ți cântă
De câte ori, creștine, o auzi!*

*Christos a înviat, în firul terții,
A înviat Christos în adevăr,
În poenița unde zburdă cerbul,
În florile de piersie și de măr,
În stupii de albine fără greș,
În vântul care-adie mângâtos,
În ramura nflorită de cires, —
Dar, vai, în suflet a înviat Christos?...*

*Ai cântărit, cu minlea ta, creștine:
Câl bine ai făcut, sub cer umblând?
Ești tu pornit, măcar acum spre bine?
Măcar acum, te simți mai bun, mai blând?
Simți tu, topilă'n suflet vechea ură?
Mai vrei pierzarea celui plin de har?
Ti-ai pus zăvor pe bătătoarea gură?
Iubirea pentru semenii o simți, — iar?*

*O, dac'aceste legi, de-apururi sfinte,
În aur, măcar azi, le-au îmbrăcat, —
Cu serafimii'n suflet, — imn fierbinte, —
Ai drept să cânti: „Christos a înviat!”*

V. MILITARU

Taina învierii lui Hristos

de Ioan

Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... „Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă”. I. Tim. 3:16.

Una din cele mai adânci taine a lui Dumnezeu, a fost taina învierii din morți. Oamenii înainte de Hristos erau în neștiință despre aceasta taină. Lumea se împărțea în trei: o parte din oameni credeau în existența sufletului după moarte. Nu credeau însă învierea corpului; o altă parte credeau că existența omului se termină la mormânt. Nici sufletul și nici corpul nu vor mai exista. O a treia parte foarte mică, credea în învierea morților: însă nu aveau o viziune clară în privința aceasta. Acest număr de credincioși se găsea în sânul poporului Israel. Cu toate că, acești credincioși susțineau și propovăduiau această idee, totuși învierea morților a rămas o taină, până în ziua învierii lui Isus Hristos.

Hristos prin învierea Lui, a desnodat nodul pe care nici un gânditor al veacurilor nu l-a putut desface. Invățați timpul, și-au spart capul, să caute dea-

șarpelui”. Aceasta e o promisiune făcută unui suflet căzut în ispită. Dorința ei era, să poată ajunge din nou în starea de fericire, pe care o pierduse. Dar, pentru a dobândi aceea stare, trebuia zdrobit capul ispititorului. Pedepsa celui vinovat nu putea fi trecută cu vedere. Dumnezeu e drept, sfințenia Lui nu poate fi violată. Ani de zile această promisiune, că va fi zdrobit cel ce a dus pe om în ispită, a mângâiat mult sufletele celor credincioși. O dorință tot mai aprinsă ardea în sufletul femeii și tuturor urmașilor ei de a vedea împlinită promisiunea. „O de a-l ucide pe cel rău” — exclamă Psalmistul. Aceasta e vocea sufletului tuturor oamenilor înțepați și injectați cu veninul, păcatului. Prin moartea și învierea Sa, Hristos a împlinit această promisiune. Toți acei, cari cred în El, sunt vindecați asemenea Israelitelor, cari în pustie priveau la șarpele de aramă făcute de Moise.

lanțul păcatului a fost rupt

Intreaga omenire era legată în lanțul păcatului strămoșesc. Chiar aceasta a fost o piedică mare în calea minții omului, care încerca să cunoască și să pătrundă taina învierii și a soartei omului

„Mormântul Domnului”

rândul, fără să poată ajunge la rezultatul dorit, în ce privește soarta omului după moarte. Cauza a fost, că nimenea n'a avut experiența morții și a învierii. Această taină nu putea fi cunoscută decât prin experiență. Hristos prin experiența morții și a învierii Sale, a descoperit în chipul cel mai limpede taina ascunsă de mii de veacuri.

Promisiunea împlinită

Dumnezeu a promis femeii căzute în ispită, că: „Sămânța ei va zdrobi capul

după moarte. Hristos prin învierea Sa din morți a rupt lanțul și a dat drumul robilor. Astăzi nimeni nu poate să mai spună, că e legat de lanțul păcatului strămoșesc. Toți oamenii fără deosebire sunt liberi din acest lanț. Dacă cineva mai este împiedecat să facă voia lui Dumnezeu, să datorește propriilor sale păcate și nici decum păcatului strămoșesc. Prin învierea Sa din morți, Hristos a deslegat odată pentru totdeauna omenirea de acest lanț. Fiecare om se cere

doar să facă o efortare prin credință e pus în libertatea desăvârșită în Hristos.

Blestemul e ridicat. Din cauza păcatului lui pământul și cu tot ce e pe el, a blestemat de Dumnezeu. Prin moartea și învierea Sa, Hristos a ridicat blestemul legii, făcându-se blestem pentru noi. Nimeni astăzi nu mai poate conștientiza acele blesteme. Fiecare vid poartă urmările propriilor sale sălci, de care ar putea scăpa prin dinț și pocăință. Prin sângele Său Hristos, a sfințit pământul și a curățit în ga fire. El spune ucenicilor Săi: „sunteți curați din pricina Cuvântului care vi l-am spus”. Ioan 15:3. La fel, mea, este eliberată de blestemul păcatului și sfințită din pricina sângelui lui Isus Hristos.

Moartea defronată

Dela căderea omului în păcat și la învierea lui Hristos, moartea a venit peste omenire. Domnia ei a avut urmări: ignoranța, îndepărtarea de Dumnezeu și selăvia. Ea a tăiat speranța omului. Chiar speranța semănată de Dumnezeu în sufletul omului prin cuvintele Lui vii, a fost slăbită în sufletul omului. Sub presiunea și influența morții, omul pune întrebarea: „Dacă moare, va mai învia el oare?” Această întrebare nu se mai pune azi în sufletul celor ce cunosc pe Isus. Ei sunt plini de speranță, deoarece cunosc taina învierii lui Hristos.

Moartea prin domnia ei, a jupuit om de cele mai scumpe daruri, de cele mai înalte virtuți date de Dumnezeu. A fost desbrăcat de viața fizică și sufletească: a fost dus în cele mai grele umbre ale disperării și desamănat. Hristos prin moartea și învierea Sa a defronat moartea. Puterea ei asupra morții e înfrânt. Autoritatea ei asupra sufletului și influența ei s'a pierdut. Dumnezeu a înfrânt moartea. Dumnezeu, dușman neînduplecat al morții, a devenit un prieten minunat. Moartea nu mai e un dușman al credinciosului: ea nu mai poate face decât bine celor care au primit pe Domnul Hristos ca Dumnezeu și cred din toată inimă învierea Lui din morți.

Viețea întronată

Înainte de învierea lui Hristos din morți, viața era în război cu moartea. Telul acestei lupte a fost detronarea morții și glorificarea vieții. Acest război sfânt a durat mii de ani. Lupta decisivă s'a dat în Ghetsimani și a culminat pe crucea de pe Golgota. Când Domnul Hristos a strigat „S'a sfârșit”, lupta a fost la capăt. În dimineața învierii, soarele birătoriei a început să apară pe orizont. (Urmare în pag. 12-a)

A N E X Ă

la revista

FARUL CREȘTIN

**MANA ZILNICĂ, TALMACIRI CREȘTINE PENTRU
CETIREA BIBLIEI ÎN FIECĂRE ZI**

ANUL V.

Girant resp. M. Oncu

MAIU, 1940

Lângă Biblie

Momentul dimineții, înainte de a intra grijurile zilei, poate ca inima să-și deschidă ușa larg pentru lume. Ah, atunci singur cu Isus în tăcerea dimineții! În dulceața legăturii cerești, lasă ca aceasta să-ți fie o datorie zilnică. Numai așa sufletul tău va fi pentru alții ca roua care învețe trandafiri ofițiți. Ascultă! Un moment dimineața; ia Biblia în mână ta. Ia o rază a gloriei din țara tăcerii, și a luminei. Dacă dimineața vei lua puțină mană, atunci toată ziua nu vei duce lipsă. Întâlnești o promisiune, prindește-o, e pentru tine. Vezi o chiorchină, rupe-o. Vezi o strălucire, roagă-te ca să fie a ta. Lasă ca prețioasele cuvinte asemenea diamantelor să strălucească toată ziua în inima ta, și să lumineze toate căile tale.

Trebue să știi, talmăcitorul Cel mai mare e lângă tine. El este Acel, ce a scris-o. El singur poate să aprindă lumina cuvintelor Lui, în inima ta. Numai acei pot fi sărăcoși, care întoldeauna au hrană necesară. Acela poate fi săturat, care vine la Biblie flămând, umil și cu inima curată.

Pentru a înțelege mai bine, și ai trăi frumusețea Scripturii și a cuvintelor ei dătătoare de viață, este nevoie ca prin rugăciune să ne facem o legătură intimă cu Domnul. Apoi să trăim clipă de clipă în această legătură cu El. Pentrucă numai acela ce-L înțelege pe El, înțelege și Cuvintele Lui.

Un cuvânt de lămurire

Fiindcă nu ne-a sosit încă materialul pentru **MANA ZILNICĂ**, care ni se trimetea din Anul Nou, probabil din cauza evenimentelor politice nu vine de câteva luni; fratele Marcu Nichita a fost însărcinat cu tălmăcirile textelor pentru luna Mai.

Sperăm că deacum **MANA** va apărea în regulat, și fiecare cititor o va primi la timp.

REDACȚIA

Numărul acesta este pe luna Mai.
MANA ZILNICĂ apare tot la 3 luni.
Inșă numărul acesta este pe o singură
lună. Abonamentul pe an este lei 20.
Casier: N. Oncu, str. Blanduziei 4 Anul Nou

TĂLMĂCIREA TEXTELOR PENTRU CETIREA ZILNICĂ A BIBLIEI

Adunați grâul.

Miercuri, 1 Mai 1940. Matei 13:24—30.

O adâncă durere a marelui adevăr prezent între noi, etc., aceasta este o întrebare, și o problemă foarte serioasă, te privește foarte mult. Toți copiii Domnului când primum Cuvântul mântuirii, au fost sămânță de grâu. Satul cu înecatul diavolul a lucrat cu toată puterea; a semnat ură, ceartă, neînțelegeri, îndoială, neîncredere. Ce rău! Roada lui a trebuit și ea să răsară. Frate te rog să vorbești în fața lui Dumnezeu, cercetează-te, nu cumva Scriptura să împlinescă cu tine? Nu cumva urăști pe I... nu cumva ai neînțelegere cu P...; gândește-te bine, roagă-te lui Dumnezeu să te lumineze. Poate te-ai certat cu V... și acum nu prea îți place să te întâlnești cu el, vezi pentru ce citești Evanghelia să fii grâu, să îndeplinești, nu-i așa?

Acă toluși nu lepezi aceste răutăți, să știi că ești neghină.

O trezire prea târzie nu-ți va ajuta la nimic. Toată Scriptura strigă azi, acum, nu te înșela: Vai, vai cum va veni odoște odată fiecare! Dar nu va ajuta. Nu trebuie să vădăți la alții, aceasta-i clipa ta. Tu nu trebuie să fii rău, pentru că alții sunt răi! Tu nu trebuie să fii neghină niciodată.

O bucurie și o siguranță veșnică. Grâul strângeți-mi. Un grâu palid: zdrobit, biciuit de ploi, dar bucură-te. Răzvrățele tău va răsări, dreptatea și sfințenia ta vine, atunci când răzvrățile celor răi va amuți. Fi deci curat.

Ați înțeles aceste?

J., 2 Mai. — Matei 13:44—52.

Domnul Isus vorbește, lucruri veșnice ucenicilor, de valoare neprețuită și nespuse de mare. Dar Domnul Isus se mulțumește cu atât; El vrea să vadă cântarul ascultătorului. Dacă greutatea celor spuse apasă adânc pe conștiința ascultătorului sau foarte puțin. Acum îți se adresează și ție exact cu aceeași întrebare. Ai înțeles aceste lucruri? Adică care?

Valoarea Impărăției lui Dumnezeu între orice valoare de pe pământ și din univers. Gândește-te bine, pentru moara ascunsă, deocamdată trebuie să jertfești multe. Ecerile personale, (scopuri pământești) bani, rugăciuni și gîncioase, vorbiri personale. În sfârșit, dacă ai înțeles atunci trebuie să pretuiești mai mult decât orice, Impărăția lui Dumnezeu. Aceasta trebuie să se arate prin vorbirea ta, prin înfățișarea ta, prin faptele tale. Dacă tu pretuiești Impărăția, dar nu se vede aceasta pe aceste căi, ia seama bine, că este ceva nesănătos în tine, o falsificare a greutăților îți va falsifica și viața.

Mărgăritarul divin ne arată că Impărăția lui Dumnezeu nu este numai comoara cea mai prețioasă, ci și cea mai frumoasă și curată. Piatra filosofilor, cărei trecutului atribuia ceva divin și desăvârșit în frumusețe. Valoarea trebuie cântărită cu rațiunea; frumusețea și desăvârșitul trebuie cântărită cu sentimentul. Dacă ai înțeles, pentru tine nu trebuie să fie ceva mai frumos pe pământ, Petre rîle lumii sunt ca un noroi murdar dintr-o mahala, lângă mărgăritarul frumuseții divine. Câtă jertfă mai ceri frumusețile lumii, căută lepădare de lucruri necesare. Ce oare crezi? Acest mărgăritar îl vei avea fără jertfă, fără lepădare de sine? Nu... nu te'nșală singur.

În seama tocmăi deaccia vine în al treilea rând pe nașrodului. „Aparența înșeală”. Dacă nu valorezi comoara cum trebuie în viața practică, nu ești vrednic de ea. Dacă nu te jertfești pentru un mărgăritar atât de divin nu merită să-l ai. Din ce cauză unii pești sunt aruncați din

od? Pentru că n'au greutate. Ai înțeles aceste? Le vei împlini? Dacă nu cu tine se va împlini.

Ucenicii au zis: „Da Doamne”. În viața lor s'a văzut, ar intr'a ta?

Poporul L-a urmat.

V., 3 Mai. — Matei 14:32—39.

Aici vedem un lucru ciudat. Vestea care pătrunse la urechile ucenicilor și a Domnului Isus, a fost o lovitură rea. Presiunea ei cuprinsese pe ucenici, care probabil se gândeau cine știe ce poate să-i aștepte și pe ei. Neliniștea cuprinsese pe toți prietenii profetului omorât. Domnul Isus găsit cu cale să se retragă puțin pentru ca să se repaueze.

Dar se vede că poporul din acele vremuri sbuciumat și amărât avea mult mai mare nevoie de repaus și legătură cu Dumnezeu. Atunci vedem ce minunat Domnul Isus în loc să se odihnească, își începe din nou activitatea, lucrul Său.

Poporul care L-a urmat, a căpătat vindecare pe deplin. Nu se poate ca cineva să urmeze pe Domnul Isus și totuși să aibă un suflet bolnav, îndoielnic, ros de păcate și slăbiciuni. Sau nu urmează sincer, sau nu recunoaște pe Ieremia Mântuitorului. Într'un caz sau altul tot e păcat. Vina e a ta, de ești bolnav sufletește. „El va șterge orice lacrimă de pe ochii lor”. Chiar în cele mai grele momente din viață, tu trebuie să fii fericit sufletește.

Poporul care L-a urmat, a căpătat hrană îndecajuns. Numai acela are nevoie de hrană care e sănătos. Unul bolnav sufletește e mai în primejdie ca un bolnav trupește, nu numai că nu mănâncă, dar e în primejdia morții eterne. „Eu îl voi hrăni cu mână ascunsă”. Pe cine, pe cel tălmăcut de păcat. Dacă ești sănătos, atunci întotdeauna vei fi sătul și va rămânea încă.

Le-a vorbit în pilde.

S., 4 Mai. — Marcu 12:1—12.

Aici vedem trei lucruri foarte simple, dar pe cari de puțini le cunosc.

Noi suntem aici nu *stăpâni*, ci *arenduși*. Greșala e că noi credem că suntem și stăpâni și temeinici aici, astfel nu putem vedea:

„Osteneala Tatălui”.

Noi suntem pe pământ în osteneala Lui, când am truns aceasta, atunci ne odihnim de odihna Lui. Spune oare n'a făcut Dumnezeu pentru tine? Cer, nori, apă, vânt, flori, animale, tot ce este văzut și nevăzut. Dumnezeu n'are nevoie de astfel de lucruri. Totuși El ni le treține, ni le schimbă, iar noi de multe ori nu vedem nimic, decât mâncare și bani. Vrei să vezi cea mai minunată? Este faptul că trăiești, că citești, că poți eugăna, că vezi mâna lui Dumnezeu în frumusețile naturii. De ce nu îți osteneala Lui pentru tine, n'ai fi; de ce nu vezi acest lucru atunci e

nepăsarea, nerecunoștință.

Din această pildă reiese faptul: Câți filozofi mândri și îngâmfati se desmiardă în vorbe, și totuși în fiecare clipă sunt ținuți în vicață de Dumnezeu. Ce mulți fac pe ei înșii, vorbesc cu atâta siguranță și nepăsare de parcă ar ști cine știe ce și când colo tocmai prin asta arată că-i ticălos, nerecunoscător, disprețuitor. Aici este locul nostru să intervenim, Să-i salvăm frații noștri.

Adevărul doare totdeauna.

După ce le-a spus Domnul Isus, aceste lucruri ești și știința lor a recunoscut, a început un sbucium puternic, au avut două căi: pocăință, împotrivirea,

Trebue să ne facem datoria, căci altfel vom răspunde întru frații noștri.

Evanghelia la toate popoarele.

D., 5 Mai. — Marcu 13:1—10.

Domnul Isus străbate veacurile cu toate, că este mărit în corp. El vede toate nenorocirile mondiale, dar și eutățiile personale ale fiecăruj. Din veșnicie s'a hotărît ca să înainte de toate aceste, Evanghelia trebue să fie pro-văduită tuturor.

Prin aceasta Domnul Isus n'arată numai vremea sfâr-șului, dar și marea noastră datorie. Cu cât întunericul și nenorocirile vor izbueni mai mult, cu atât creștinii să fie și sus lumina Evangheliei ca nimeni să nu rămână la întuneric. Prin toate mijloacele sfinte trebue să facem ca Evanghelia să fie cunoscută de toți. Dumnezeu a îngăduit noi în țară să se reorganizeze societatea misionară în-nă, apoi pentru Africa și Jugoslavia astăzi poți să cu-ști ce fel de credincios ai fost.

Ai contribuit cu jertfă personală la aceste societăți? Ai dat din banul tău, să audă cei ce stau în întuneric? Evan-ghelia? De câte ori ți-ai deșertat pungă pentru Dumne-zu? Pentru tine întotdeauna este, nu-i așa? Vezi fratele! America din care faci parte de câte ori, a auzit îndemnu-ri tale? Ești responsabil. Trebue să fii pildă, măcar de un pic.

Ai contribuit cu rugăciunile tale pentru păgânii sălba-ți, te-ai luptat în rugăciune pentru mântuirea celor ce încă n'au auzit Evanghelia? Ai îndemnat biserica la asta?

Te ai rugat pentru Domnul, să scoată mai mulți mi-ștrari? Sau la toate aceste trei întrebări în viața ta au rămas trei umbre de tăcere, care strigă contra ta. Incă ai puțin timp de reparat greșala cea mare.

Au vorbit Cuvântul.

L., 6 Mai. — Fapt. 4:29—37.

Aici vedem un frumos tablou al primilor creștini, vedem ceva natural, simplu, clar și vrednic de imitat.

„Greutăți mari!”

În viața primilor ucenici s'au ridicat greutăți mari, nori de persecuție, piedeci în toate părțile, au ajuns tratat de incercuți, că nu mai știam ce să facă. Prințerea lor nu mai erau în stare să facă nimic. Nouă ne pare că numai nouă, ne este greu să vorbim oamenilor spre mântuire. Nu-i adevărat această greutate a ex-întotdeauna, când au văzut și au recunoscut slăbiciunile atunci au făcut:

„rugăciuni puternice”.

Toată biserica era de față, toți erau cu inimile deschise după puterea divină. Ce putea să facă Dumnezeu? Să-i refuze, nicidecum! A revărsat binecuvântările veșnice, pământul s'a tremurat, dovadă ca Dumnezeu zise rugăciunea lor, și își arătase supremația Sa.

„Urmarea”.

Toți au vorbit, aceasta nu se poate întâmpla fără aceste două condiții prime. Acum era putere îndeajuns, raj destul, vorbele necesare. Nimeni nu s'a plâns că e cartel sau că-i bătrân. Toți erau prooroci celui înalt.

Fură tămăduiți.

M., 7 Mai. — Fapt. 5:12—16.

Ce bucurii mari făcea Dumnezeu printr'un om! parcă îmi vine frică, cum Petru a putut reținea ace-

tere? Dece oare și prin alții nu se făceau asemenea mi-
ni. Până să ajungă aici, Petru a trebuit mai întâi
să fie:

Zdrobit complet.

Altul n'ar fi putut ținea această zdrobire; ai văzut un
om aproape de patruzeci de ani plânge cu amar din toa-
ră, aici se ascunde ceva mai mult decât vorbe,
ceva mai aceea în care este ceva scump, trebuie zdrobit; dacă
nu te ceva puțin acolo nu vei fi zdrobit. Vasul de alabastru
este rar prețuit și căutat pretutindeni a fost spart, dece?
Căci acolo era nardul. Vasele lui Ghedeon au fost sparte, dece?
Căci acolo lumina să izbucească din ele. Oalele în care e supă,
nu le poți menține să nu se spargă. Unii din credincioși sunt răstîg-
nați, alții zdrobiți. Chiar dacă ar face orice, Dumnezeu
nu va zdrobiți ei nu se vor mândri, ei vor tremura în
fața Domnului. Moise, Iosif, Ilie au fost zdrobiți. Când
Petru a scăpat de această lovitură,

„S'a agățat de Domnul”.

De aici nimeni nu l-a mai putut scoate. Se ținea de
Domnul și când era senin, și când era noros. Domnul a
făcut totul pentru El. Se spune, că cei ce se încacă se
pot salva cu toată puterea de acela, care vrea să-l scape, dacă
nu astfel de om s'a prins de tine în apă niciodată nu se
poate lăsa. Așa a devenit Petru. Nu te bucura că alții au fost
zdrobiți, căci poate ție-ți trebuie mult post și rugăciune,
să fii zdrobit, apoi Domnul să lucreze.

El vă va boteza.

M., 8 Mai. — Luca 3:16—23.

Să ne întrebăm dece oare avem o făgăduință așa de
înununată și așa de puțin, ne bucurăm de ea? Să fie ea
pentru unii oameni speciali, pentru oameni dintr'o pe-
riodă istorică? Sau cum?

Aceasta este o făgăduință;

„Pentru toți.”

Din ea nimeni nu este exclus, fiecare e bine primit și așteptat, dezinteresul nostru, nepăsarea, iată huba. Dumnezeu promite pentru toți, atunci El nu găsește cere să alunge pe cineva dela această taină. Totuși să intra pe aceasta ușă — trebuie să fii:

„Curat”.

Pe conștiința ta să nu fie niciun păcat care să împiedice lucrarea Lui sfântă. Cercetează-te, vezi ce nu-ți place Lui în viața ta, aruncă afară tot, cere și vei avea.

Dumnezeu nu va fi găsit vinovat.

Pentru că scopul lui Dumnezeu este ca să îndeplinească promisiunile Sale. Cea mai mare fericire este pentru Dumnezeu, când are cui să-i încredințeze făgăduințele Sale. tine stă piedica, nu în Dumnezeu, că a promis. Fă în mineața aceasta o revizuire a piedicilor, care stau în cale: Nepăsare, înșelare, mândrie, iubire de argint, legătură păcătoasă, interese personale; meditează, gândește-te Domnul îți va răspunde.

Plini de credință.

J., 9 Mai. — Fapt. Ap. 6:1—8.

Credința primilor creștini s'a arătat foarte minunată, fiecare trebuia să recunoască că prin credință ei au ce nu au ceilalți. Credința lor nu s'a manifestat așa mult prin vorbă, ci prin practică. Ei aveau o credință

Vie.

Plină de curaj, plină de fapte, plină de bucurie. Ei suși viața a căpătat o nouă forță prin credință. Credința

la trebuie să fie vie. N-o ținea ascunsă pentru că astfel vei crede chiar tu că ea a fugit. Scoate-o la iveală când vezi, cum un păcătos merge în iad. Scoate-o la iveală când vezi că un sărac moare de foame. Numai tu prin lapte pline de dragoste poți invia credința.

„O credință biruitoare”.

Piedicile nu mai puteau sta în calea credinței vii, oamenii o iubeau, dar și o urau din gelozie. E drept că și între primii frați s'au ridicat greutăți și neînțelegeri, dar ele îndată au fost înghițite de viață, de credința puternică; o credință după ce a ajuns la treapta biruitoare nu mai are nimic în cale, dar trece la o treaptă ceva mai înaltă la:

„Credința jertfitoare.”

După cum termometrul, la omul sănătos se ridică la 36,5 grade, tot așa la un om sănătos în credința, treapta credinței s'a ridicat aici, și aici rămâne; Credința jertfitoare, a primilor ucenici a fost dovada cea mai puternică pentru cărturari, farisei, preoți, că ei au ceva minunat.

Ei jertfeau din timpul lor, jertfeau din hainele lor, jertfeau din banii lor. Chiar ei au ajuns o jertfă sfântă, poate care Hristos vărsa focul Său.

Ca fața unui înger.

V., 10 Mai. — *Fapt. Ap. 6:9—15.*

Aici nu este nimic deosebit decât o transformare a credinței. De multe ori văd printre frați câte unul, care are un aspect fioros, crud, plin de răutate. Semnele rele pe când era necredincios s'au imprimat pe fața lui. Cu toate că Hristos i-a schimbat inima, totuși fața n'a suferit nicio schimbare. După zece ani chiar și fața lui suferă o transformare aproape completă. Devine blând, binevoitor, plin de dragoste, aici se împlinește profeția: „*In*

locurile uscate și pline de moarte voi face să crească și să
ni vindecători”.

Cu cât mai tari îl învinovăteau pe Ștefan, cu atât mai
mult fața lui a strălucit! Mi s'a dat să văd odată cum
membru al unei biserici, a fost învinuit, sau presupus
anumite nereguli în viața spirituală. Priveam la cel în
nuit, dar în loc de neliniște și schimbări de fețe am văd
o față liniștită, o persoană liberă, o nevinovăție în Hri
tos care strălucea ca soarele. M'am uitat, și am gândit
inima mea: „Numai Hristos poate face așa ceva”. In
nuitorii au fost rușinați chiar de cuvintele lor, a sp
vreo două cuvinte și a stat mai departe pe scaun îmbrăc
în strălucirea prezenței lui Hristos.

Ferice de aceea biserică, care are astfel de credincio
Se poate că fața lui Ștefan a avut o strălucire, chi
cerească, ca a lui Moise. Totuși lucrul principal e, că
a fost un credincios mântuit, a fost un sfânt. Peste
om nemântuit, chiar dacă ar străluci prin transfigura
fața lui, iar sta rău și atunci, iar peste un credincios da
strălucește nevinovăția, când din toate părțile e învinovă
aceasta e o floare crescută în grădina lui Dumnezeu,
care nimeni n'o poate murdări, dar nici smulge.

Ce să fac?

S., 11 Mai. — *Fapt. 9:1—6.*

Aici este vorba de întoarcerea lui Pavel la Domn
Cred că toți cetitorii *Manei* sunt întorși, că altfel n
găsi plăcere în Cuvântul Domnului, ci în plăcerile de
clipă ale păcatului.

Pavel a căzut la pământ.

Păcatele lui nu-l mai puteau ținea pe picioare; da
încă astăzi păcatul te ține pe picioare, atunci nu este v
ba să lași la pământ, ci în iad. Când suntem neîntorși
Domnul, facem păcate și suntem în cea mai păcăto
stare Iac. 4:4, și-L înlăturăm, sau izgonim pe Domnul Is
ca să nu ne mântuiască. Totuși Domnul Isus rabdă și

spune: „*Iată Eu stau la ușa și bat*”, Apoc. 3:20. Ia seama poate cam de mult bate Domnul? Tu trebuie să te predai Domnului complet. Mai bine încetează de a mai cefi, în-genunchiază, măturisește păcatul și promite că-L vei urma. Să nu-ți fie rușine, dacă nu vei merge pe drumul acesta, nu vei ajunge în cer.

Lumina Domnului a strălucit.

Fiecare întoarcere la Domnul e o minune. Aici e dovadă că Duhul lui Dumnezeu a luminat, aceasta e fără nicio urmă de îndoială. Mulțumese Domnului că mi-a dat o întoarcere umilă, nu așa ca lui Pavel. Eri am întâlnit pe un rob a păcatului, care spunea că s'a lăsat de cutare păcat, dar a văzut că murea dacă nu păcătuia din nou, se tânguia. Ce groaznic lanț e păcatul.

Azi poți fi complet scăpat de el, prin pocăință; aceasta e garanția cerului.

Ce să fac?

După ce a fost trântit la pământ, după ce a fost luminat, după ce a auzit Cuvântul Domnului, a întrebat; ce să fac? Dacă până acum e vorba și ține de o astfel de întrebare plină de îndoială, atunci răspunsul pentru eternitate iată-l: Mărturisește azi păcatele, scoală din păcate, mulțumește pentru mântuire, chiar dacă nu simțеști nimic. Mergi cu Hristos și vestește și altor Vestea bună. Pe prima foaie a Evangheliei tu cititorule scrie: „predat Domnului azi, 11 Mai 1940”.

Umple-te cu Duhul sfânt.

D., 12 Mai. — Faptele 9:10—22.

De fapt Pavel avea îndeajuns putere ca să stea în picioare pentru viața veche. Dar n'avea putere pentru ca să stea în picioare în viața nouă. El aștepta acum o întărire, dar nu știa cum și de unde. Avea nevoie și de oameni, dar mai tare de Domnul. Cuvintele pe care le-a spus Anania, nu erau o formulă, ci erau cuvinte care trebuiau să completeze așteptarea sa dar și hotărîrea sa definitivă.

Duhul lui Dumnezeu avea deplină stăpânire asupra lui Anania. Acum cineva dintre ucenicii trebuia ca să vorbească lui Pavel ca și el să primească Duhul sfânt. Dumnezeu l-a întrebuintat pe Anania; după ce a spus Anania Cuvintele, Pavel s'a și umplut de Duhul sfânt.

Exact așa a procedat mai târziu și Pavel. În timp ce el predica, ceilalți erau umpluți de Duhul sfânt; ideea este că aceasta nu depindea de cuvinte, ci de faptul dacă ce ce vorbea era plin de Duhul sfânt, iar ascultătorii dașteptau.

Astăzi se întâmplă în unele cazuri la fel, în alte însă Duhul sfânt cucerește treptat, treptat o persoană.

Foarte mulți creștini au nevoie de aceste binecuvântări; sunt însă alții care nu duc lipsă de nimic. De fapt așa este iubiți mei! Plăcuți lui Dumnezeu suntem numai atunci, când suntem umpluți de El. Atunci fie că sunteți în adunare sau în altă parte facem numai ce Lui îi este plăcut. Vrei să fii un adevărat creștin? Fii umplut de Duhul sfânt. Numai Duhul sfânt ne poate răscumpăra vieții pentru Dumnezeu. Învață-te să stai ca un copil lângă Dumnezeu, să-I vorbești, să-L întrebi și atunci vei înțelege că El e mai bun ca un tată și mai dulce ca o mamă. Atunci vei trăi în voia Lui, pe când acum te silești forțate să plăci Lui.

Eroi și profeți din zilele grele.

Cuv. de aur: „Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!” Ps. 50:15.

In cine te încrezi?

L., 13 Mai — Isaia 36:1.

Ce întrebare simplă, și totuși de ea depinde veșnicia de ea depinde mântuirea, cu toate binecuvântările. Dacă vei răspunde în conștiința ta la această întrebare, atunci vei fi sincer față de tine, adică nu te vei înșela singur pe tine.

Incredere în lucruri moarte.

În această categorie intră averea, aurul, hainele, prăvălie, o casă frumoasă, pământul, animale, ranguri, func-

luni și multe alte lucruri. *Lot* a tras spre lucruri moarte și a nimicit familia, e drept că el a scăpat cu chin și amărăciuni. *Saul* a tras la lucruri moarte și a pierdut nu numai tronul și legătura cu Dumnezeu, ci și viața. Haman a pus încredere în serviciul său înalt și a fost spânzurat. Aceste lucruri ne sunt date spre întrebuintăre nu ca să ne robească și să ne răpească încrederea, care i se cuvine numai Domnului.

Incredere în oameni.

Mulți au mare încredere în oameniă. Mi-a fost întotdeauna frică ca nu cumva frații și prietenii mei cei mai buni să nu-mi devină idoli. Adică la un moment dat simțesti mai mare lipsă de prietenul tău, decât de Domnul. Într-o greutate te bizui pe cutare. Când îl vezi pe cutare, ești deplin mulțumit și fericit. Dacă Dumnezeu are milă de asemenea prieteni, atunci suflă un vânt rece de despărțire. De câte ori regii lui Israel se încredeau în oameni, de atâtea ori erau aspru pedepsiți.

Incredere numai în Dumnezeu.

Trebuie să fie încrederea noastră, altfel, sau va fi nimicit lucrul în care te încrezi, sau vei fi nimicit tu. Cel mai mare păcat este să neglijezi pe Dumnezeul tău și să ai alți idoli. Această moralitate spirituală este aspră pedepsită. Dacă ai căzut într-o astfel de stare fugi, căci e o stare nenorocită.

Dumnezeu ne-a dat toate lucrurile, ca ele să ne ajute să stăm în legătură cu El.

O zi de necaz.

M., 14 Mai. — Isaia 37:1—7.

Aici vedem pe Dumnezeu Tatăl, Stăpânul cel desăvârșit. Numai Dumnezeu ne scoate din greutățile și nenorocirile noastre. Dumnezeu niciodată nu cruță o nenorocire, o greutate, o încercare grea în viața noastră, când știe că prin ea ne vom apropia mai mult de El. Ii vom cunoaște mai mult, și vom face mai mult voia Lui.

Un misionar din Africa, care a lucrat cu multă pr
dare și succes printre sălbatecii, s'a reîntors în Americ
pentru că să-și dea copii la școli, și pentru altele lucr
Pe când mergea cu automobilul, a fost o ploaie ma
drumul a fost inundat. Automobilul a fost luat de apă, e
pii s'au înecat, iar el și cu soția cu mare greutate au p
lut scăpa din valuri. A doua zi a plecat înapoi în Afric
Acolo negrii mor în păcate; împărăția lui Dumnezeu înt
apoi interesele noastre.

A iubit poporul Israel: baali, astarteiele, molochi,
împărăteasa cerului și ale mișelii. Nimic, nu le-a put
vindeca, decât o robie de 70 de ani. A fost vindecat p
porul odată pentru totdeauna.

Nu aștepta ca Dumnezeu să-ți scoată pe baali și m
alte din viața ta, căci, atunci va fi o zi de bocet și nea
mai bine lasă-le singur de bună voie. Boala, moartea, fa
mente, pedepse și câte altele așteaptă ordin...

Am întrebat pe cineva care era sub privirea Domn
lui în suferință: „Recunoști pentru ce Dumnezeu lucrea
așa cu tine?”

Doamne scapă-ne.

M., 15 Mai. — Isaia 37:8—20.

De obicei pe oameni sfinți, curați, plăcuți Lui, Dum
nezeu îi scapă înainte ca să strige; sau mai bine zis,
scapă înainte de a veni greutatea sau nenorocirea. Și la
dă și-I slăvesc pe Dumnezeu fără ca să știe ce nenore
cire a trecut pe lângă ei. Alteori însă, dacă credincios
cu toate că trăiește în relațiile cele mai bune cu Dum
nezeu, totuși nenorocirea vine.

Fratele prof. Nepraș povestea cum comuniștii au pu
un premiu de câteva sute de ruble pentru cel ce va prind
sau va denunța domiciliul lui. După ce țina o predic
într-o comună, a întârziat puțin într-o vizită familiară. V
nind la fratele unde trebuia să doarmă, vede cu miran
că sunt două case exact construite, una ca una. Se ro
gă. Dumnezeu îi răspunde să meargă la casa peste drum
Merge acolo, desbracă paltonul, dar gazda care era du
man Evangheliei, dar frate de corp cu fratele său pocăit

re își avea casă peste drum, îi spune: „Ai greșit adresa, mergi la fratele meu, dece ai venit la mine?” — fratele Nepraș îi răspunde: „Fii liniștit, pe mine Dumnezeu m'a trimis aici, așa că de aici nu voi merge”.

Zgomot mare, felinare, lumea se adună în jurul casei peste drum, fratele întrebă, ce-i acolo? „Pe tine te caută, căci eu am spus la poliție că ești aici”. Fratele îi răspunde: „Mergi, spun'e-le că-s aici”. „Nu pot, parcă-s legal, ei nu pot să vorbesc”, și într'adevăr mergea până la ușă, apoi iarăși se întorcea, Fratele Nepraș îi spune: „Vezi Dumnezeu cure te ține în viață, te-a legal ca să nu poți să mori”.

În cazul acesta Dumnezeu pregăti scăparea, tocmai în fața dușmanului, Dumnezeuul nostru cărui ne-am predat să-i slujim, i se cuvine laudă și slava întotdeauna.

Te voi reîntoarce.

J., 16 Mai. — Isaia 37:21—29.

Lucrurile lui Dumnezeu sunt prea mari și prea minunate, ele sunt așezate din veșnicie, Dumnezeu nu este niciodată surprins de faptele unui om sau a unui popor, el știe toate. Muntea noastră judecând lucrările lui Dumnezeu, câteodată se poate rătăci; dar credința ne leagă de Tatalui plină de dragoste. Iată ce învățături minunate ne prezintă Cuvântul Lui.

Dumnezeu intervine întotdeauna spre binele copiilor tăi. El este apărătorul lor. Când Dumnezeu este Tatal tău, atunci sunt sigur, că nu voi cădea pradă, sunt sigur că dușmanul, sau dușmanii mei nu vor pune lanțul lor pe mine. Pentrucă atunci și Dumnezeu ar fi în pericol, dar noi știm că Dumnezeu niciodată nu poate fi în pericol, asemenea nici copiii săi adevărați. Este una să fii în pericol pe care trebuie să le treci prin puterea Lui și alta să fii în pericol. „Nu te bucura vrăjmaș, căci dacă sunt acum la întuneric, totuși Domnul e lumina mea”. (Ier. 13:8).

Este o fericire dacă ești credincios să vezi nori deasupra ta. Pentrucă numai atunci vei vedea Mâna Celui ce le

împrăștiie. Cetiți Sfânta Carte, veți vedea, unde au apărut norii și negură deasă a venit și Dumnezeu să-l scape preaiubitul Lui. Când l-a aruncat la lei, în foc, în aze atunci Dumnezeu care-l păzea în umbră, apare vădit și scapă. Deatâtea ori Israel a avut parte de a cunoaște Dumnezeu, de câte ori a fost în mari greutăți, în Egipt la marea Roșie, în foamea și setea pustului, la Iordan, în toate împrejurările asemănătoare. Ferice de acei curdincioși, care rămân tari în mijlocul norilor, furtunii și vieți.

Dacă stăm la pieptul Tatălui, atunci vedem că ceea ce ni se întâmplă, este rânduit din veșnicie. Pentru mine da poate fi surprindere, dar pentru Tatăl meu de Deaceia e bine că toate lucrurile să le primim din Mâna Lui, atunci Il cinstim într-adevăr. Când stăm în brațele Tatălui, iar nenorocirea văjaie, vine cu toată puterea, atunci mă lipesc tare de El, iar El îmi zice: „Te vei toarce”. Ce bine când ești lângă Tatăl tău care este al tău stăpânitor.

Nu va veni în cetate.

V., 17 Mai. — Isaia 37:30—38.

Din cuvintele textului se vede că poporul tremura groază și de frică. Și vedeau deja nori de săgeți ascuțite care curgeau din din toate părțile, ei vedeau cum zidurile cetății încep să se prăbușească, iar casele lor, copiii prad și jaf.

De pe zidurile cetății se vedea în zare armata asiriană cât frunză și iarbă, iar seara toată câmpia se vedea presărată de focuri dese ca stelele cerului. Iar ei o măceșă de oameni ce puteau zice? Ei vedeau că nu există scăpare.

Ofițeri asirieni își preluase planul de luptă și atac la marele stat major pentru a doua zi. Fiecare era fericit să vor subjuga o nouă țară, o nouă posesiune, o nouă cetate le va veni. Dar ce folos! Voia lui Dumnezeu era altă.

Dimineată în loc de steagul biruinței, steagul morții fâlfâia peste ei. Ei au zis: „Vom intra”. Domnul a zis: „Nu vei intra”. Ce jale și durere se întâmplă când Dumnezeu

zeu zice într'un fel, iar cetitorul altfel. Justiția lui Dumnezeu este fără părtinire. Trebuie să ne potrivim viața după Cuvântul Lui cu toată strictetea. Nu zidi pe ceea ce nu se potrivește, pe părerile tale, pe dorințele tale. În ce poate trebuie să fi sigur îi place lui Dumnezeu, dorește Dumnezeu ce faci și ceea ce nu faci? Nu cumva să-ți faci plăcerea ta, și să spui că așa îi place lui Dumnezeu? În viața ta trebuie să știi bine la ce zice Dumnezeu da și nu. În anherib fiindcă n'a știut aceasta, nu numai că a pierdut tot ce a avut, dar s'a nimicit și pe sine. Numai o adevărată legătură cu Dumnezeu ne poate cu adevărat scuti de stîl de catastrofe.

Acest om dorește rău.

S., 18 Mai. — 1 Regi 20:1—12.

Lui Dumnezeu nu-i place pe oamenii mândri, pe oamenii care cu orice scop vreau să fie mai mare și să aibă întâietatea. De câte ori noi dorim un lucru oarecare bun, totuși Dumnezeu poate zice: „Acest om dorește rău”. — Să vedem în ce s'a cuprins această dorință rea.

Mai întâi acest om bun sau rău nu interesează, dar el a vrut ca să-i robească. Evreii erau deja robi lui Dumnezeu pe drept, dar de ce oare își caută Beu Hadad nenorocire și nu poate găsi? Așa-i omul, care nu-i cu Dumnezeu, dorind altui rău, se distruge pe sine.

Astăzi mai mult ca oricând diavolul a vărsat în unii dorință aprinsă după robie. Să vadă pe toți slujile lui. Acest soi de oameni care vor să atragă pe alți la el și nu la Hristos, sunt oameni cu dorințe rele. Cine vrea să ocupe locul lui Hristos din inima cuiva, este împotriva lui Hristos, este antihrist. Ce să fac? Intreabă-l pe Domnul. Ce poate să merg acolo? Intreabă-l pe Domnul? Să-mi pui ce-ți va răspunde Domnul. Suntem chemați pentru a conduce pe alți la Domnul nu la noi.

În al doilea rând acest om a vrut să puié mîna pe averea lor. Adică a vrut să pună mîna pe izvorul aurului, apoi de alta ceva nu-i pasă. Astăzi pretutindeni dacă vorim cum mulți lăncezesc cum să facă, ce să facă să

ajungă plini de darul banilor. Dacă un copil a lui Dumnezeu are acest scop al vieții, atunci textul nostru din Scriptură spune acest om dorește rău, adică nimicirea.

Cum e viața, de obicei a unui astfel de om? „El be

Adică domnia dorințelor trupești. Interesant e viața personală a lui Ben-Hadad, știm numai atât, trebuie să înțelegem de ce el a dorit primele două lucruri pentru că al treilea domnea peste el. Scriptura spune acest om dorește rău și pentru el și pentru alții, unde el va bine nu va fi.

Vei ști că eu sunt Domnul.

D., 19 Mai. — 1 Regi 20:13—21.

În împrejurări mari și grele Dumnezeu voise să arate regelui Ahab, că tot ce se întâmplă, nu depinde de tăria de oameni, ci de Dumnezeu. „Vei ști că Eu sunt Domnul

Și într-adevăr câțiva oameni dintr'un oraș, au învins o altanță de 31 împărații. Atunci într-adevăr împăratul știa că Domnul este Dumnezeu cel adevărat. Astăzi mulți încearcă să arate care-i cea mai bună religie, în vechi timpuri popoarele încercau să vadă care este Dumnezeu cel adevărat. După cum o religie care îți permite să trăiești în păcat, nu este adevărată, tot așa și în vechime Acel Dumnezeu era adevărat care prin popor înfrângea pe dușman. Poporul evreu când a fost de partea lui Dumnezeu, întotdeauna a fost biruitor. Dar când s'a deslășit de Dumnezeu, a fost biruit, înfrânt.

Dar aceasta descoperire a lui Dumnezeu a fost dublu: întâi să-l cunoască pe Dumnezeu, apoi ca să-l trăiască sfârșit. Prima a înțeles Ahab, și i-a plăcut; a doua însă a neglijat-o. Prin viața ta personală dacă ai ajuns ca să cunoști mântuirea, atunci cunoști și pe Dumnezeu. Dumnezeu a îngăduit aceasta cu scopul principal ca sfârșitul să fie practicat în viața ta. Dacă nu vei practica sfârșitul și atunci vei ști că Dumnezeu este drept.

Sfârșitul lui Ahab a fost groaznic, câini au lins sângele lui, iar desfrânatul s'a scaldat în el. 1 Imp. 22:34. Ce a fost cu un om cărui Dumnezeu i s'a descoperit, dar care n'a păzit sfârșitul și legătura cu Dumnezeu

Profetul care n'a putut tăcia.

Ier. 38:1—18.

Cuv. de aur: „Neprihănirea înultă pe un popor, dar păcatul este rușinea popoarelor” Prov. 14:34.

Cuvântul Domnului.

L., 20 Mai. — Ier. 1:1—3; 11—19.

În Vechiul Testament preoția era ereditară, adică se moștenea din tată în fiu. Ieremia era preot, nu că făcuse profeții, ci pentru că era dintr-o familie de preoți. Ca tânăr, el poate că n'a vorbit încă în public, preoții trebuiau să ducă jertfă și să mențină starea de legătură între popor și Dumnezeu. Astăzi Hristos este Marele Preot. Evrei 3:1. Care mijlocește pentru noi zilnic: Evrei 7:25.

Când Dumnezeu i-a vorbit; aceasta i-a produs o mare tulburare și neliniște. Este greu lucru în lume să stai de partea lui Dumnezeu și să vorbești oamenilor. Ieremia a încercat să ocolească, a încercat scuze, dar Dumnezeu l-a înconjurat și nu l-a lăsat. El știa că va trebui să vorbească contra celor de un rang cu el, împotriva obiceiurilor care formase o nouă religie, el știa că va avea de a face cu autoritățile, dar Dumnezeu l-a prevenit: „Nu te teme, nu zice că sunt un copil”.

Dumnezeu îndată îl mângăie. Și pentru că să nu-și mai făurească gânduri, Dumnezeu îl transpune în câteva vedenții. Aici este ceva minunat. Tânărul profet deodată începe să vadă ce vede și Dumnezeu. În viața multor se întâmplă că Dumnezeu vede una, iar el alta. Aici vedem că Dumnezeu și profetul său se uită că dumnezeescul Cuvânt trebuie îndeplinit. Iar ca autoritate divină asupra funcțiunii Sale, Dumnezeu pune Cuvintele Sale în gura lui. Adică Dumnezeu îi încredințează Cuvintele Sale, ca ele să fie trăite și predicate. Una fără alta nu se poate.

Dumnezeu îl întărește. Ieremia are responsabilitate mare, are nevoie și de întărire. Te fac stâlp de fier, zid de aramă, adică îl face nebiruit. Dumnezeu îi spune: toți

vor fi contra ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine. O țară în care legea lui Dumnezeu zilnic se practică, cea mai mare strictetă, toluși un prooroc nu putea fi surdit, pentrucă când primise Cuvântul Domnului, deveni cel mai mare dușman al păcatelor.

Ieremia în fântână.

M., 21 Mai. — Jer. 38:1—4.

Dacă fii lumii ar fi putut atunci ar fi aruncat pe Ieremia nu în groapă, ci în iad, ca să nu-l mai vadă nicio tă în viața lor. Aici vedem că:

Influența lui Ieremia crește din zi în zi. Nici nu putem gândi îndeajuns la puterea pe care ne-o dă sfântul în viața de toate zilele. Numai îl vedeau pe Ieremia, toți vedeau în el pe reprezentantul lui Dumnezeu, senin, niștit, precis în vorbe și curat în viață. Viața în legătură cu Dumnezeu este o forță extraordinară pentru toți cei cunoscute de aproape. Într'un sat s'a predat Domnului pentru prima dată cel mai rău om din sat. Au zis oamenii, nu l'avea l'inea el mult, după doi ani au rămas mirați, după patruzeci ani au fost mișcați de viața lui nouă, încet, încet au venit mulți la Hristos. Ieremia începe ca să prindă rădăcini puternice în mijlocul poporului. S'au văzut îndată amenințările interesele lui Pașur, l'ucal și a altor din categoria lor.

Interesele personale întotdeauna orbesc pe cei ce te o. Toți acești care s'au împotrivit lui Ieremia, pentru ei erau indiferent dacă ce spune Ieremia e voia lui Dumnezeu sau nu-i l'uerul principal e că, nu era deloc după planul lor. Aceasta era deajuns ca să strige jos cu Ieremia.

Nu întotdeauna accia ce-ți place e voia lui Dumnezeu. Se întâmplă că acci ce nu vorbesc după plăcul tău, vorbesc voia lui Dumnezeu. De multe ori osândind pe cineva sau părerea lui osândesti pe Dumnezeu, dar Dumnezeu nu se va l'asa batjocorit. În toate roagă-te lui Dumnezeu să nu fii orbit de interese personale, pentrucă aceasta ne gura e mai neagră ca noaptea. Nu cumva luptând pentru interes propriu să crezi că lupți, pentru Dumnezeu.

Aruncându-l pe Ieremia în fântână, ei au distrus o țară, au nimicit o populație și au adus o robie de 70 ani. Mulți au distrus biserici, după aceasta metodă. Nu trebuie să judecăm, ci trebuie să ne rugăm să nu fim între ei.

Ieremia și foamea.

M., 22 Mai. — Ier. 38:5—13.

Ce lucru grozav, unde mai poate ajunge și împietrirea religioasă mult mai departe decât decăderea păgână fără de religie. Domnul Isus a spus că de șapte ori se înfruntătește.

Omul religios împietrit față de Dumnezeu din interese spune:

„*Omul acesta ar trebui omorât*”. Nu mai merge deloc după gustul și dorința lor, ce interes să mai trăiască? Nu numai că nu-i spune pe nume, dar nici nu vrea să-i recunoască dreptul la viață. Totuși ca să se facă criminali, au văzut că și strică bunul nume, atunci le-a venit alta, ideile să-l lase să moară de foame. L-au aruncat în groapă, apoi s'au dus împăcați spre ale lor.

Păgânul care din natură nu cunoștea pe Dumnezeu, spune:

„*Oamenii aceștia s'au purtat rău cu proorocul Ieremia*”. Aici parcă întunericul ar osândi lumina. De fapt în inima africanului din Etiopia era mai multă lumină, pentru că cunoștința lui puțină, dar în legătură cu desinteres și inimă curată îl făcea mai superior din toate punctele de vedere celor ce cunosc pe Dumnezeu, dar au interes. Făriți-vă de orbia sufletească.

Dumnezeu găsește pe un păgân care *recunoaște pe Ieremia cu profet*, dar nu numai atât, ci îngrijește de necesitățile lui.

Pregătește-i funii pentru cei ce sunt aruncați în gropi. Ce interes avea etiopianul să caute funii zdrențe, și strângă oameni ca să-l scoată pe Ieremia din groapă? Dumnezeu vorbea în inima lui. Celor aruncați în gropi nu trebuie să le întoarcem spatele, cu atât mai puțin să dăm cu piciorul în ei. Nu este pe pământ încă nici un om pe care Dumnezeu să nu vrea sau să nu-l poată mântui. Dacă tu trebuie să arunci funia nădejdi.

Așa zice Domnul.

J., 23 Mai. — Ier. 38:14—19.

Ce frumos, ce sincer îi vorbește Dumnezeu lui Zedechia prin profetul! Totuși din experiență se vede, că dacă cineva a început cu neascultarea, zi cu zi inima se înpletăște, urechea asurzeste tot mai mult, până ce ajungi, când ai vrea să ascuți, dar nu poți.

Deaceia să luăm învățătură din nenorocirile altor, și nu așteptăm să se împlinească cu noi ceea ce s'a împlinit cu alții, zi cu zi ascultarea noastră să meargă mână în mână cu cunoștința noastră. Dumnezeu ne arată dinainte fiecare, binele și răul. Dumnezeu vorbește adânc în inimă „Așa zice Domnul”.

Zedechia a știut, că dacă nu va asculta ce spune Domnul, atunci va pierde tot ce are. Totuși de ochii celor ce-l cunoștea îi era frică și rușine. Ce stare grozavă! Știa că va deveni rob, și totuși n'a mai avut putere ca să asculte. Cine n'ascultă de Dumnezeu, merge în cea mai mare robie sufletească din câte s'au văzut se predă benevol și tot ce are în brațele celui rău.

Zedechia a știut că dacă nu va asculta de Dumnezeu va pierde familia. Ce nenorocire! Și cum îi spune de frumos profetul și totuși el nu mai ascultă. Familia ta să fie pierdută pentru o veșnicie! Copiii tăi, soția ta. Prin neascultarea ta lucrezi la distrugerea lor. Poate nepoții tăi și alte neamuri vor plânge veșnic, pentru neascultare ta. Deaceia chiar dacă nu poți dă-ți silința mai mult pe genunchi, mai mult gândind la Cuvântul sfânt, ca urmași tăi

să se bucure că înaintea lor a fost unul care a ascultat de Dumnezeu.

Zedechia a știut că dacă nu va asculta, va fi nimicît personal. Totuși lanțurile l-au legat în așa fel, că n'a putut. A mers drept înainte, și-a văzut cea mai mare nenorocire a vieții sale.

Bucură-te că ai putere îndeajuns, că să asculți de Dumnezeu. Laudă-L și glorifică-L, căci așa zice Domnul, de vei asculta vei trăi tu și ai tăi.

„Ascultați vocea Lui”.

V., 24 Mai. — Ier. 38:20—28.

Prin aceste cuvinte dragostea lui Dumnezeu ne îndeamnă numai la bine. Dumnezeu stă în fața cetitorului și-l îndeamnă serios să asculte de vocea Lui. Nici Dumnezeu nu-l poate ajuta pe cel ce nu vrea să-L asculte.

Dumnezeu ne cere în primul rând ascultare. Când totul ne merge bine. Când în jurul nostru fericirea, bucuria plutesc, atunci când greutățile sunt departe de noi. Un frate povestește cum se bucura de toată bucuria curățeniei în Hristos. Dar discutând niște lucruri, fără să vrea din iuteală spusese, mai puțin decât trebuia. De fapt el spunea că avea dreptate, dar nu complet. Se mai gândi; trecu în sfârșit. La rugăciune, eugetul strigă revoltat, după vreo jumătate de oră se convinsese, că Dumnezeu nu ascultă. De spune greșala pierde reputația se înjosește, totuși se duse ceru iertare. Când venea înapoi, simți bucuria, pacea, și că Dumnezeu e lângă el. Dumnezeu vrea ascultare.

Dumnezeu ne cere ascultare și'n al doilea rând, când totul merge nu după dorințele noastre. Dumnezeu ne cere ascultare. El e stăpânul lumii, El e dătătorul și susținătorul vieții. De El depinde și minuta aceasta, când existi, deci are dreptul să-ți pretindă. Aceasta chiar că-ți dorește binele. N'ar putea Dumnezeu să-i zică omului, fă ce-ți place? Dar fiindcă-L iubește, îl roagă să asculte de El.

Cine se face înțelept și nu ascultă, tscălește singur

contractul pentru osânda și pierzarea veșnică. Aici obicei ajung acei care se cred că sunt mai înțelepți, decât dechia n'a ascultat, Samson n'a ascultat, Faraon n'a ascultat, ce fericit ești că numele tău nu este printre ei. Lăsa pe diavolul să-ți scrie numele printre cei ce n'ascultă de Dumnezeu.

Cetatea fu dărâmată.

S., 25 Mai. — Ier. 39:1—9.

Neascultarea de Dumnezeu produce cele mai mari nefericități și războaie între oameni. Ori și unde nu este ascultare de Dumnezeu, nu este bine. Aceasta trebuie să știm cu precizie, poate fi bogat, frumos, sănătos, dar dacă n'are pe Dumnezeu, atunci totul este rău.

Dărâmare, distrugere iată ce-i așteaptă pe toți care n'au pe Dumnezeu, fără deosebire.

Zidurile de apărare n'ajută la nimic. Evreii credeau că având ziduri bune, n'au nevoie de Dumnezeu. Ei credeau că toată nădejdea lor este în întărirea personală contra dușmanului. Dușmanul stătu un an și nouă luni până ce se răzbină îndeajuns pe cei ce lepădară pe Dumnezeu. Iubitul meu nu pune ziduri de apărare pentru păcatele tale, căci te așteaptă distrugere, păcatul trebuie mărturisit. Motivele tale, pentru că ai păcăluit sunt dovadă că iubești păcatul.

Mărețul templu n'ajută la nimic. Când inima lor era pustie de păcat, templu le-a devenit o povară costisitoare. Măreția și gloria lui nu le putea ajuta. Dumnezeu n'are de a face cu case făcute de mâini omenești, ci cu inimă curată, dacă acolo este întuneric și păcate, atunci oriunde merge, nimic nu-ți folosește până nu vei mărturisi și lepăda păcatele.

Numirea, chivotul, făgăduințele n'ajută la nimic. Când în inimă e păcat. Poporul Izrael, poporul ales, ce numele frumose și minunate, ele se potriveau atunci, când inima lor era curată. Nu știu ce denumire ai, copilul lui Dumnezeu, sau sfânt, dar dacă în inima ta e păcat atunci

ai. Poate prin viața ta s'a descoperit Dumnezeu, poate
i adânc la făgăduințele date aceste sunt bune și frumoase;
ar dacă acum este păcat, atunci toate aceste n'ajută la
nimic. Cum Dumnezeu a spus despre Ierusalim, cetatea
veastă, plăcută, frumoasă, Sionul sfânt, tot așa după ce
a găsit păcat, acolo Dumnezeu a zis: „Să fie distrusă și
fost. Așa se va întâmpla cu oricine care va avea păcat
în inimă, nimic nu-i va ajuta, va fi distrus.

Teamă-se tot pământul.

D., 26 Mai. — Ps. 33:8.

Aici este o exaltare a poeziei inspirat, el ne desco-
peră atât puternicia lui Dumnezeu, apoi trage concluzii
fapte, îndemnând tot pământul să se teamă și să tremure
la fața Domnului, mai bine zis întâi trage învățătură pen-
ru toți, apoi ne descoperă cauza pentru care vorbește așa.
Dumnezeu, din timpurile cele mai vechi și până azi a
ost laudat mai mult decât oarecare alt zeu păgân. În is-
toriile antice nu putem găsi atribuțiuni așa de înalte să
e oferite cuiva.

Din generație în generație profeti, păstori s'au unit să
proslăvească și să cânte măreția și gloria lui Dumnezeu.
i au trecut, făcându-și suprema datorie a vieții a-L lau-
a, a-L glorifica, a vesti oamenilor dreptatea Lui.

Sarcina aceasta *ne-a fost lăsată nouă*. Fie frate, soră,
ți oamenii sfinți din vechime ți-am arătat ce atitudine
elme să ai față de Dumnezeu în viața zilnică. Laudă-L,
ântă-I cântări de laudă, lasă ea în inima ta să fie un
mplu mai mareț decât, cel a lui Solomon.

Laudă-L pentrucă El *susține toate lucrurile*. Tot ce ve-
em, este ținut de mâna Lui. Zi cu zi, clipă cu clipă El
ste la datorie, niciodată nu obosește, niciodată nu oste-
este.

Laudă-L pentrucă El *dă viața tuturor*. Tot ce vedem
te opera dragostei Lui. Tot ce există, există datorită
ui. Dacă ai ochii buni pretutindeni poți vedea mâna Lui.

Laudă căci El *conduce prezentul și viitorul*. Nimic nu

scapă de sub conducerea Lui. Vicața ta este inclusă, conducerea plină de dragoste a Lui. Deaceia laudă-L, glorifică-L zilnic, vestește măreția lucrărilor Lui, și mânia Lui minunată.

Intoarcerea Iudeilor din captivitate.

Ezra 1:1—11; 3:8—13; 13—22.

Acum fii tare, Zorobabel! zice Domnul. Fii tare și Iosua, fiul lui Ioșadac, marele preot! Fii tare și tu tot poporul din țară, zice Domnul, și lucrați! Căci Eu sunt voi, zice Domnul oștirilor. Hagai 2:4.

Luați aminte.

L., 27 Mai. — Hagai 1:1—12.

Aici vedem pe Dumnezeu ca pe Unul care privește mare atenție peste copiii lui. Grija Lui pentru noi nu lasă să se îngrijească mai mult de alte lucruri decât de tine.

Aici vedem cum Dumnezeu cercetează motivele neascultare a copiilor Săi. Evrei de pe atunci au venit nepăsători în ce privește zidirea templului, poate din cauza grele-i robii pe care o îndurase, poate din cauza lipsei de bani, sau poate din cauza, că nu erau mulți. În orice caz ei vroiau mai întâi să respire pentru interesele lor. Discutau ei despre aceasta, dar amânau; așa azi așa mâine, ei au ajuns la un obicei.

Dumnezeu pune degetul pe rană. Nu înconjură niciodată, El le pune întrebare: „Pentru voi a venit vremea. Noi să lucrăm pentru Domnul n'am timp, animalele noastre să lucreze pentru Domnul n'au timp, banii noștri fie puși în slujba Domnului încă nu-s destui, n'a venit timpul. Ca să stai în legătură cu Dumnezeu n'am timp. Ca să mă împac cu cutare n'a venit timpul. Ca să plătesc datoria, n'a venit timpul. Atunci Dumnezeu te întrebă: Pentru tine a venit vremea să-ți faci toate plăcerile?”

O cercelare amănunțită. Uități-vă cu băgare de seamă. Cunoașteam pe cineva, care avea cai buni, niciodată nu i-a întrebuintat pentru Domnul, acum nu-i are. Sunt mulți care anual au pagube de 5000 lei sau mai mult sau mai puțin. Domnul te roagă de două ori să te uiti bine ce la mijloc? Nu pierde deci ocazia, căci mulți pierzând ocazia s'au pierdut pe ei.

Jertfire de bună voie.

M., 28 Mai. — Ezra 1:1—11.

Evreii, care erau poporul ales, credeau că Dumnezeu este numai Dumnezeul lor, dar acolo în captivitate au vădit cum Dumnezeu lucrează prin păgâni, care nu numai că erau streini de Dumnezeu, dar nici n'aveau nicio cunoștință de El.

Ce lecție muștrătoare? Ei care trebuiau să asculte de Dumnezeu pe baza legămintelor și a ocrotirii din partea Lui, nu vreau să-L asculte; iar păgânii căror nici nu li se cerea ascultare, ascultă cu cea mai mare strictețe. Nu numai că le eliberează păgânii pe baza ascultării de Dumnezeu, ei ceva și mai mult, ei doresc să facă un templu Dumnezeului adevărat.

Dacă primul templu a fost făcut de un neam sfânt, n'a putut dura din cauza decăderii lor morale, atunci al doilea templu este făcut din darul benevol al păgânilor în speranță că va răsări soarele dreptății pentru ei sau pentru copiii lor din partea aceluși Dumnezeu căruia ei vor face templu.

Atunci păgânii și-au deschis inimile și au dat nu ca unui cerșetor, ci ca și celui mai mare Dumnezeu, Ce vedeau mai scump, aur, argint, lucruri de acest soi au pus la picioarele marelui lor Dumnezeu.

De atunci Dumnezeu a arătat în mod văzut poporului că El este stăpânul lumii. El îngrijește de toți și primește daruri dela toți.

Au plâns de bucurie.

M., 29 Mai. — 3:8—13.

Indată ce au scăpat din robie s'au pus pe lucru. Mulți din cei ce au scăpat din robia păcatului stau, nepăsători n'au de lucru, nu-și pot găsi chemarea. Cred că sfinții vieții înseamnă a sta cu mâinile încrucișate sau cu o mână ridicată în sus. Aceasta este lene, îmbrăcată în haine sărbătore.

Trebuie să lucrezi, unde e păcat, boală, lipsă, acolo fii. Învață, mângâie, întărește, ajută, roagă-te, repaus există, viața e scurtă, iar timpul trece repede.

După ce au pus temelie, au început să-l laude pe Domnul. Să observăm bine că întâi au lucrat puternic, apoi laudat pe Domnul. Mulți încearcă să laude pe Domnul înainte să lucreze. În acest caz le lipsește putere, inspirație, deștepțenie. Cel ce lucrează puternic, îl laudă puternic.

Bucurie și plâns. În dosul acestor cuvinte se ascunde o fericire foarte mare, pe care numai Dumnezeu o poate da acelor ce îndeplinesc primele două condiții. Cine nu plânge, nici nu se bucură a ajuns într-o stare nenorocită. Dacă a pierdut aceasta, a pierdut tot ce e mai bun. Trebuie să înceapă dela început, lucru, laudă, bucurie. Aceasta e izvorul reînnoșării în viața spirituală. Stai lângă el și nu vei duce lipsă.

Poporul i-a neliniștit.

J., 30 Mai. — Ezra 4:1—7.

Neliniștea este o stare de tulburare sufletească, care împiedică nu numai creșterea spirituală, dar zădărnicește orice lucrare pentru împărăția lui Dumnezeu. Care a fost cauza de neliniște a poporului.

Pentru că au început o discuție cu dușmanii. Acești au început să strige, să aibă pretenții — au început să le

pământ. Ei au căzut la îndoială, apoi gândindu-se la
ele spuse de dușmani, se neliniștiră. Când inima noastră
este în întregime la Domnul, atunci neliniștea începe
să ne cuprindă.

Pentru că a îngăduit poporului să discute cu dușmanii,
dușmanii trebuiau ținuți la distanță, iar poporul trebuia
curajat din partea lui Dumnezeu. După cum se vede
era un Ilie, un Moise, sau un alt om sfânt, cu autori-
tate spirituală. Care din partea lui Dumnezeu să se pro-
nuța clar și autorității ce să facă și ce să nu facă poporul.

Pentru că au avut conducători dornici de bani. Pe din
scuns au tras aur gras unii din conducători, apoi ziceau
precum îngrijiți, desigur din fățarnicie: „Fraților ce să
facem? Dușmani nu-s mulți și au dreptate, să mai stăm
a nu cumva să ne pomenim într-o nouă robie”.

Unde o biserică este neliniștită, acolo este ceva la
nădejde. Unde un credincios nu este liniștit, este ceva la
nădejde.

Hristos ne-a dat pacea Lui care întrece orice price-
re; cei ce-L ascultă în nicio împrejurare nu sunt nelini-
știți.

A încetat lucrarea.

V., 31 Mai. — Ezra 4:11—16; 23—24.

Când au văzut dușmanii că au reușit să neliniștească,
atunci nu s'au oprit aici, ei au mers mai departe. Preten-
ția dușmanului n'a fost nici mai mare, nici mai mică de-
cât încetarea completă a lucrării.

Aici e scopul dușmanului sau a diavolului, ca să con-
vingă pe fiecare să înceteze orice lucrare. Dacă a reușit
acest plan, atunci diavolul a câștigat lupta.

Atunci diavolul reușește să te facă să încetezi orice
lucrare pentru Dumnezeu când:

„Te poate scoate din legătură cu Dumnezeu

Fie că-ți dă nepăsare pentru rugăciune, fie că îți neplăcere pentru citirea Scripturii. Dacă nici aici nu putea lovi în plin, atunci va căuta să-ți dovedească că așa de necesar să fii prezent la ora de rugăciune, dar după masă la biserică. Va umbla în jurul tău ca un cîluș, până ce va reuși să te umple de nepăsare, până ce va scoate din legătura cu Dumnezeu, el știe că chiar dacă ai lucra, atunci totul e zadarnic.

Atunci diavolul reușește să te facă să încetezi orice lucrare pentru Dumnezeu când:

„Te poate scoate din legătura frățescă”.

Aici 80% din cei ce nu lucrează pentru Dumnezeu au căzut aici. Diavolul reușește prin răbdare și stăruință continuă să prindă în capcană. Un lup a căzut într-o cană mică, a fost rupt la piept, a fugit cu căpcană cu el și apoi a pierit. Legătura frățescă adică ce dar minunat, binecuvîntare, ce împărtășire, ce greutăți sunt scoase prin rugăciunile multor! Aici diavolul varsă otravă. Un om spunea: „Cât de mult m'am rugat să-l pot iubi și Dumnezeu m'a ascultat”. Să nu iubești, e ceva natural, dar să iubești, e ceva divin. Dumnezeu ne cere cu insistență. Dacă nu urăști totul, e zadarnic, orice ai face.

Atunci încă va reuși cel rău să-ți oprească lucrarea când va reuși;

Un păcat nemărturisit să-l fie în inima ta. Atunci Dumnezeu are controlul asupra ta. Poți lucra cât vei vrea pentru Domnul, când ai una din aceste săgeți în inimă, dar știi că lucrarea a încetat. Dacă vei rămânea tot așa departe, Scriptura spune: „Slujba lui s'o ia altul”. Lucrarea lui Dumnezeu se face prin vicața ta răscumpărată sau nu? Cercetează-te.

TIPOGRAFIA LOVROV & CO. ARAD TEL: 14-81

VORBE CU TÂLC

Pământule, cu-a tale laturi
De toate poți pe om să-l sature,
Dar n'ai avut nicicând putere:
Pe om să-l sature de *avere!*
Și când pricepi că, oricât ai
Comori peste comori să-i dai,
Lui totuși de ajuns nu-i sânt, —
Il sature cu nițel pământ!

* * *

Inspre Dumnezeu 'și ndreaptă pretutindeni iarba firul;
Intru slava Lui, înalță dulci mirezme, trandafirul;
Către El ridică brațe verzi sau veștede, copacul;
Lui se'uchină și'ngenunche tot bogatul și săracul;
Slavă, Lui, biruitorii îi aduc, pe'ntr'eg pământul;
„Doamne-ajută-mi!”, strigă pururi, din adâncul său, în-
[frântul;
Lui se roagă cei ce'ntr'una răd sau plâng sub vrerea sorții
Și spre El trimite și gândul, orice om, în ceasul morții!...
Cum poți dar, ateu nevolnic, — împotriva 'ntregei firi, —
Să grăești cu glas de vierme: „Dumnezeu nu-i nicăiri!”?

* * *

Sănătatea'i, totdeauna, cel mai prețios tezaur...
Câtă fericire gustă un bolnav, în pat de aur?

* * *

Cât poți, fă binele, de-a valma, — spre-a fi lui Dumnezeu
[pe plac;
Nu-ți fie teamă niciodată că, dând, ai să rămâi sărac!...
Ia seama: piersicii, caișii, sau merii pururi plini de mere.
Îți dăruese, cu zeci de brațe, tot rodul lor, făr'a li-l cere
Și, fiindcă ei în totdeauna fac oamenilor numai bine, —
În fiecare primăvară, de rod au ramurile pline!

* * *

De toți, ascunde-ți fericirea! Când însă la săraci pătrunzi,
Ascunde-ți fața și-al tău nume, dar mila ta să n'o ascunzi!

* * *

Dacă, „stâlp” ce ține casa, este tatăl, — luați seama:
Pentru cine vede bine, — acoperișul, este mama!

* * *

Sunt oameni cari grăesc în șoapte, lui Dumnezeu, dorinți de
[care
Ei ar roși, dacă le-ar spune în fața lumii, cu glas tare!
Deci, în a lor ticăloșie ei fac păcatul și mai cău,
De vreme ce se tem de lume mai mult decât de Dumnezeu!

* * *

Dacă omul, după muncă, doarme somnul cel mai dulce, —
De ce tremuri tu, moșnege, când vrea moartea să te culce?

* * *

Când te sbați în sărăcie, — *binefacerea*, e bine
S'o primești doar dela omul mai înțeleptit ca tine,
Fiindcă prostul, — în prostia-i, toată viața ține minte,
Că, pe când mureai de foame, el ți-a dat un blid de linte!

* * *

Poți să spui că mamii tale nu-i mai datorezi nimic, —
Doar înapoindu-i zilnic, fie numai câte-un pic
Din desmierdele pe care ți-le-a dat, când ai fost mic!
In ospete dac'ai ține-o și o privești nepăsător, —
Chiar trăind o vecinicie, — vei fi pururea dator!

* * *

Cu *nădejdea* fără *muncă*,
Nu-ți răsare grâu 'n luncă,
Dar cu amândouă'n plug,
Umpli lunca de belșug!

Când copilului, nuiaua nu-i stă — sfânt — la poarta minții,
Râde fericit copilul, dar pe urmă plâng părinții!

* * *

Frate, — fiecare faptă, s'o desăvârșești învață,
Ca pe cel din urmă bine ce mai poți să faci în viață!...
Fiind astfel, toată viața, sclavul *binei*, mereu, —
Îți vei face singur seară, să te urci la Dumnezeu!

* * *

Cât de mare, bogăția prin *necinste* adunată,
Niciodată, pe-a ta frunte nu e stemă, ei o pată
Care, oricât ai spăla-o, nu se șterge niciodată!

* * *

Mereu nemulțumit de soarta-ți, — tu, vierme, mâinii pe
[Prea-Inaltul,
Râvnind, în marea-ți lăcomie, la bunurile ce-are altul
Și nu iei seama la mulțimea acelor cari, pătrunși de jale,
Indură foamea și suspină, râvnind la bunurile tale!

* * *

Ești *bogat*, — cu sărăcia dacă pururea te'mpaci!
Dar, când ai comori și totuși tot mai multe vrei să faci, —
Ești, în adevăr, pe lume, un sărac între săraci!
Cred unii, cum că *fericirea* e'n bani și'n viața din palate;
Iar alții spun că stă ascunsă în *muncă* și în *sănătate*.
Cu cei dintâi, — nefericită — gândește-așa o 'ntregă turmă,
Eu însă gust din fericire, gândind la fel cu cei din urmă!

* * *

Scumpe frate, — omenia nu-i decât un ban de aur
Ce, cu cât îl cheltui-vei, — ai s'adani mai scump tezaur!
Cu trei soluri de metehne, omul-om, nu stă de brâu:
Cu *beția*, cu *necinstea* și cu *vicața de desprân!*

* * *

Sufletul tău și pământul, de-o potrivă sunt grădină,
Unde, ori și ce sămânță prinde iute rădăcină:
Deci, cum tu vrei, în grădină, puți cucută cu otravă
Sau erini albi, a căror vrajă te ridică până'n slavă!

* * *

Măcar de două ori pe an
De-arunci săracului un ban,
N'arunci un ban, ei *our greu*
Dai împrumut lui Dumnezeu!

* * *

Rătăciților acelor cari în lume spun mereu
Cum că lumea'i o'ntâmplare și că n'are Dumnezeu, —
Aținându-le cărarea, întrebare azi le fac:
De ce grâul, — pâinea lumii, — nu'l culegem din copac?
De ce, pomii de pe lume n'au drept roade, pietre grele
Și, cu-asemeni roade, ramii nu-și înalță pân'la stele?
De ce soarele, în loc de milostiva lui lumină,
Nu revarsă întunerice pe smintita noastră tină?
Și de ce, de mii de veacuri, firea'ntreagă cu-ale sale,
Ascultând aceiași lege, merge'n vezi pe-aceiași cale?...
N'au să știe rătăciții și de-aceia le spun eu:
Stau de-asupra tuturor *vrerile lui Dumnezeu!*

* * *

Omule, — *pământul* care să'mplinești anume legi,
Dacă vrei, din a lui tainiți, pâinea vieții s'o culegi...
După cum tu împlini-vei legea brazdelor de tină,
Culegi: pâine ca zăpada sau ca smoala, de neghină!...
Tot asemenea, și *cerul* are legi ca să te poarte
La o *moarte* fără *vicață*, sau la *vicață* fără *moarte!*

Culese de Anu Drăgan

Din lumea largă

In urma expunerii făcute de d. Gh. Tătărescu, președinte al Consiliului asupra situației generale interne, consiliul a aprobat nouile măsuri propuse de d. ministru al internelor, pentru controlul sever al intrării și șederii în țară a tuturor străinilor.

Consiliul a aprobat apoi măsurile pentru prohibirea oricărei acțiuni de propagandă incompatibilă cu neutralitatea țării și a încuviințat dispozițiile pentru sancționarea încălcării acestor măsuri.

Adunarea deputaților a votat proiect de lege pentru unele măsuri excepționale în vederea menținerii ordinii și siguranței în porturi și a navigației în apele teritoriale.

Monitorul Oficial Nr. 92 din 17 Aprilie 1940, publică următoarea

Deciziune

Noi, Ministrul Secretar de Stat la Departamentul Cultelor și Artelor,

Văzând dispozițiunile art. 53 din legea pentru regimul general al Cultelor;

Văzând dispozițiunile statutului de organizare a cultului creștin baptist din România, aprobat cu decizia noastră Ministerială Nr. 5657 din 6 Februarie 1940.

Pe temeiul puterilor ce ne sunt conferite prin legile și regulamentele în vigoare,

Decidem:

Art. I. Art. 4, aliniatul ultim din statutul de organizare a cultului creștin baptist din România, aprobat cu Decizia noastră Ministerială Nr. 5657 din 6 Februarie 1940, se completează având următoarea redacțiune:

„Predicarea Evangheliei se va face prin viu grai și prin scris. Predicarea prin viu grai se face de personalul bisericesc calificat, în casele de rugăciuni baptiste precum și la ceremoniile religioase ce au loc în aer liber: hotezul și înmormântarea”.

Art. II. — Domnul Director al Cultelor din Minister este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a deciziei de față.

Data azi 15 Aprilie 1940.

**Ministerul
Cultelor și Artelor,
(ss) I. NISTOR**

Nr. 19.188.

Cu toate că Norvegia nu a înțeles să se supună Germaniei și deci să accepte ocuparea teritoriului său prin metode pacifice, că a protestat și a ridicat armele împotriva agresorului și cu toată starea de război existentă de fapt, de atâtea zile până azi nu s'a dat niciun comunicat oficial asupra operațiunilor militare din partea comandamentului armatei norvegiene. În asemenea condiții s'a creat o situație paradoxală, din moment ce numai unul dintre beligeranți, Germania, dă comuni-

cate asupra desfășurării operațiilor, pe când Marea Britanie, din motive de ordin tactic și strategic, păstrează secretul; iar Norvegia, din cauze de forță majoră nu poate comunica știri privitoare la activitatea forțelor sale armate.

Gvernul suedez a interzis vaselor de război ale puterilor beligerante să navigheze în apele teritoriale interne ale Suediei.

Măsura a fost luată pe baza legii neutralității din 1938.

DELA UNIUNE

Onor. Minister al Cultelor și Artelor cu adresa Nr. 14.595 din 12 Aprilie 1940, ne face cunoscut că Onor. Minister de Interne a revocat ordinul Nr. 3181 A, din 5 Martie 1940, în care se spune că baptiștii nu sunt o confesiune, ci o asociație religioasă și ca atare în actele de stare civilă să fie trecuți ca confesionali. Revocarea a fost făcută de către Onor. Minister de Interne cu Nr. 1396 A, din 26 Martie 1940, în care printre altele se spune că rămâne în vigoare, în cece privește cultul baptist, ordinul circular Nr. 2601 A, din 26 Februarie 1940, dat tot de Onor. Minister de Interne și în care se spune că prin aprobarea statutului de organizare a cultului creștin baptist, acest cult a fost scos de sub regimul stabilit pentru asociațiile religioase în deciziune Nr. 31.999/1939 și că în condițiunile statutului aprobat, baptiștii sunt liberi să înființeze filiale și comunități, să deschidă case de rugăciuni și să instituie predicatori, când și unde vor afla necesar în interesul bunei păstorii a credincioșilor lor, iar în ce privește actele de stare civilă, credincioșii baptiști nu vor mai fi trecuți ca aconfesionali. CI CA APARTINĂTORI CULTULUI CRESTIN BAPTIST.

CertIFICATELE pentru casele de rugăciuni și legitimațiile pentru membrii, prevăzute în statut, sunt gata și se pot comanda dela secretarul Uniunii, fr. M. Dumitrașcu, Ploesti, aleca Ia Gh. Asachi. Costul certificatului și a cărții de membru, este de un leu bucată. Toate comenziile se expediază numai contra ramburs. Toate comunitățile sunt rugate să-și procure aceste certificate și cărți de membru în numărul în care vor putea satisface bisericile cari le aparțin. Ținem să precizăm, că astfel de acte nu se trimet, decât comunităților, iar bisericile

vor cere aceste acte, comunității la care aparțin. Toate comenzile făcute până acum, nu sunt luate în considerare, deci rugăm pe cei ce au făcut astfel de comenzi să repete comanda.

CertIFICATELE pentru casele de rugăciuni sunt tipărite anume pentru a fi puse în ramă.

CertIFICATELE pentru lucrători vor fi gata abia după sărbătorile Paștelui. Această întârziere se datorește faptului că dorim să facem un model de certificat bun, așa cum n'a mai fost până acum și de aceea rugăm comunitățile să mai aibe puțină răbdare, căci, cu ajutorul Domnului, căutăm să servim frățietatea cu tot ce poate fi mai bun.

Când autoritățile administrative s'au politenești locale ar face proces fraților pentru că i-a găsit adunați pentru rugăciune fără să aibă autorizație Ministerială, să facă declarații în triplu exemplar și să le înainteze biroului Uniunii pentru a interveni locului în drept ca să se stingă procesul.

Cu ajutorul Domnului, statutul cultului creștin baptist din România va apare după sărbătorile Paștelui. Credem că și această lucrare va fi cât se poate de folositoare fraților în lucrul Domnului.

Ajutat de Domnul dr. J. H. Rushbrooke, președintele Alunței Mondiale Baptistice, a făcut o vizită în țara noastră. A sosit în ziua de 9 Aprilie 1940 și a plecat în ziua de 17 Aprilie 1940. Roadele acelei vizite credem că vor fi, cu ajutorul Domnului, o binecuvântare pentru poporul creștin baptist din România. Faptul că a venit în timpuri așa de grele pentru toată lumea, dă dovadă călă de mult iubeste dânsul țara noastră și lucrul Domnului.

Femeile la cruce

de Ana Drăgan

„Și lângă crucea lui Isus stătea mama Lui și sora mamei lui, Maria nevesta lui Cleopa și Maria Magdalena.

Deci Isus, când a văzut pe mama sa și pe ucenicul pe care-l iubea stând alături, zice mamei sale: „Femeie iată Fiul tău!” Apoi zice ucenicului: „Iată mama ta”.

În ziua aceea, aceste femei se sează într-un loc bun, căci stăteau „lângă crucea lui Isus”. Erau patru de toate: mama Lui, apoi sora mamei Lui, apoi Maria mama lui Iacob, și a patra Maria Magdalena — și un bărbat necunoscut. (Luca 24—18).

Patru femei și un singur bărbat! Aceasta se potrivește și cu împrejurările în care trăim. Un om credincios cu vază nu se sfia să spună că în cer sunt mai multe femei decât bărbați. Așa o fi, dar noi ne luăm după numărul celor care iau parte la admări. Chiar atunci când Isus a fost răstignit, femeile au fost acelea care l-au însoțit, în timp ce bărbații și-au pierdut joc de El.

Când a venit acolo Maria, mama Domnului Isus, s'o fi făcut un zăpăc în mulțime. Oamenii se speriau și li s'a dat la o parte și-si vor fi spus: „Faceti loc, este mama Lui!”

Dacă luăm ca lucru adevărat că Maria va fi avut douăzeci de ani, când a născut pe Isus, deci atunci ea era de cincizeci și trei, cincizeci și patru de ani.

Greu lucru trebuie să fi fost pentru ea să meargă la Golgota, să vadă acolo pe slăvitul ei fiu, chinuit, lepădat, osândit și răstignit pe cruce! Atunci s'a întâmplat vorba, ce ce i-o spusese bătrânul Simeon: „**Dar Și sufletul tău va fi străpuns de o sabie**”. (Luca 2:35).

Mulți oameni nu pot să sufere în stea acolo, unde pătinesc cei răstigniți ai lor; Maria dimpotrivă, ea și ea se gândea că ar putea fi

în alt loc decât acolo. Și aci ea l-a dat dragostea ei de mama. Și totuși, și acolo El era acela, care dădea: lumii întregi a dat viața Sa, și tuturor păcătoșilor cari se pocăiesc, mântuirea Sa. Oamenii

i-au luat viața, i-au luat trupul ca să-l chinuiască, i-au luat hainele; dar El a dat. Ia și tu darul Său! Primește-L ca Mântuitor al tău și trăiește cu El.

Invierea Domnului

*Întreg văzduhul geme, sub arșița de soare
E cald și zăpușcală, norodul stă nemişcat,
Căci pe înfusu' albastru un nor mic se desprinde
Un fulger se arată ș'un trăsnet năbușit.*

*Deodată întreaga fire e pusă în mișcare
Căci cerul se îmbracă cu-o mantie de nori,
Apoi un vânt puternic și-o groznică furtună
Se ascunde 'ntreg sinedriul, cuprins de reci fiori.*

*Atunci în miezul zilei se face întuneric
Și 'ntreaga creatură se miră, ce să fie,
E o minune mare și murmură poporul
Dar cine să-i vorbească căci nimeni nu mai știe*

*Afară din cetate ca pe un drum de țară
Se întoarce către casă poporul gândurată,
Cu pași grăbiți 'n șoapte vorbesc cu 'ngrijorare
Că-o mai avea sârmanul de-acuma de'ndurat!*

*Furtuna se oprește ca la un glas puternic
Și besna se ridică ca și când n'a mai fost,
Iar colo 'n deal se vede un grup de siluete
Ce stau în desnădejde ca oameni fără rost.*

*Era 'n amurg de seară când soarele sfințește,
Când toți se retrăsese pe la căminul lor,
A doua zi e Paște un miel își junghiasc
Cu care să serbeze zilele Paștelor.*

*Ostașii de la cruce ce-au săvârșit omorul
Au stat până la urmă să vadă ce va fi,
Dar când văzu mînuca cutremur-ei simțiră
Și au crezut în Isus ce pentru ei muri.*

*Se inserase bine când cei ce-L judecase
Erau scăpați de-acuma de-acest rătăcitor,
Iar Nicodem și Iosif doi prieteni ai lui Isus
Iși îngropau amicul într'un mormânt al lor.*

*Trecuse ziua a doua decând murise Domnul
Apostolii sârmanli sleteau ei strânsi cu toți,
Se sigilase groapa de teama invierii
Căci El le predicase, „Mă voi scula din morți”.*

*A treia zi din noaptea se face iar cutremur
Solușul de la groapă aleargă speriat,
Și gardu după dânsul grăbește spre cetate
Strigând în gura mare: „HRISTOS A INVIAT!”*

*Acum cu mie cu mare să-i înălțăm Osana!
Căci a 'nvial din moarte ca un biruitor,
Iar noi de prelutinden, cei ce-i urmăm în viață
Vom triumfa acuma și'n vecii vecilor.*

TĂGĂDUITORI AI ÎNVIERII LUI ISUS

de **POPOVICI PETRU**

Există în lumea noastră de astăzi, o mulțime de tăgăduitori ai învierii lui Isus. Faptul care trebuie să ne mire este că, oamenii aceștia nu sunt atei, cari să nu creadă în Dumnezeu, și deasemenea nu sunt niște dușmani ai creștinismului. Ei sunt oameni cari se numesc creștini, oameni cari în ziua de Paște se salută, zicând: „HRISTOS A INVIAT” și răspund „ADEVĂRAT CĂ A INVIAT”. De multe ori ei sunt tocmăi dintre acei ce cunosc Evanghelia și cari servesc — spun ei — pe Hristos. Cu toate acestea, ei tăgăduiesc învierea Lui. Ei, se pare că, vorbesc despre un Hristos care a trăit cândva, din punct de vedere istoric, dar tăgăduiesc cel mai însemnat fapt din viața Lui. Ceea ce este dureros, este că acești oameni tăgăduiesc gloria Creștinismului fără să-și dea seama.

Cum trăgăduiesc oamenii învierea lui Isus

Când e vorba despre tăgăduire, ne opărim în fața tabloului cu tăgăduirea lui Petru înaintea de moartea lui Isus. Petru a tăgăduit prin cuvintele sale, spunând că nu-l cunoaște pe Isus.

Astăzi avem o mulțime de creștini cari tăgăduiesc învierea lui Isus prin cuvintele lor. Să nu credeți că vreau să spun despre acei ce cu o mulțime de argumente, încearcă — cu toate că e în zădărnici — să dovedească cumva că Isus n'a înviat și chiar vorbesc despre aceasta. Dar, răceala din vorbele lor, felul în care ei descriu învierea ca pe o simplă poveste, face pe alții să ajungă la convingerea că ei nu cred acest lucru. Dacă chiar crede, ar vorbi altfel. Alceva pe cât de curios pe atât de adevărat e că, mulți tăgăduiesc învierea prin tăcerea lor. Au auzit sau au citit despre așa ceva, dar nu mai spun altora. În jurul lor sunt o mulțime de oameni cari au nevoie de Isus Cel viu, ei însă tac.

Ucenicii n'au făcut așa. Pe ei îi găsim mărturisind, cu toată puterea cuvântului, învierea lui Isus. Fapt. Ap. 2:32. Asta e dovada că au crezut în învierea lui Isus. Alții sunt, și aici e majoritatea, cari tăgăduiesc învierea lui Isus prin faptele lor. Viața creștinilor de azi ne face să ne punem întrebarea dacă ei cred sau nu în învierea Lui. Creștinismul a fost coborât aproape în rândul religiilor păgâne. În teorie aproape toți susțin învierea lui Isus, dar în viața practică o tăgăduiesc. Dacă ar crede în Hristosul Cel înviat, o, câte păcate ar fi înlăturate, câte tulburări ar fi potolite și câtă binecuvântare nu ar putea să vină în lumea aceasta! Betia, ura, minciuna, destrăbălările și câte alte păcate nu sunt făcute

de creștini și, cu toate acestea, ei susțin că sunt credincioși. O, nu dragii mei ce-lifort! Păgânii ar putea să ne înfrunte spunându-ne, că vicțiile creștinilor tăgăduiesc învierea lui Isus. Cercetează-le, dragă, să vezi nu cumva ești unul dintre ei?

Cauzele pentru cari aceștia tăgăduiesc învierea lui Isus

Soldatii cari au fost puși de pază la mormântul lui Isus, după înviere au fost plătiți cu banii de către preoți numai să spună că Isus a fost furat și deci să tăgăduiască învierea lui Isus. Cei de azi, însă fac invers: ei tăgăduiesc fără să fie plătiți cu banii, iar dacă ar căuta cineva să-i plătească, numai să tăgăduiască, ei nu ar vrea, căci doar sunt creștini. Și apoi ei nu tăgăduiesc, fiindcă ar fi atei, căci ei încearcă să susțină că Isus a înviat, dar de fapt ei îl tăgăduiesc. Ei fac acesta, însă, fiindcă ei nu-și dau seama de ceea ce fac. Ei nu s'au gândit niciodată că ei sunt niște tăgăduitori.

Niciodată când începeau un păcat, nu se gândeau că ei sunt creștini. Ei nu-și dau seama că Isus le vede chiar păcatele cele mai secrete. Ei tăgăduiesc învierea prin vorbe, fără să-și dea seama de aceasta, fiindcă ei au uitat că Isus le aude orice vorbă care le iese din gură. Cea mai puternică cauză e însă, aceea că, ei nu cred în Isus. A crede în El, nu înseamnă numai a ști ceva despre El sau a recunoaște că e Fiul lui Dumnezeu. A crede înseamnă a-L primi în inimă, deci a avea experiență personală cu Isus Cel viu, care e în stare să te mântuiască și să te ajute. Vicțiile acestor oameni nu sunt conduse de Isus, și deci, e ușor de explicat, de ce acești oameni, în loc să se fi să fie o dovadă vie despre învierea lui Isus și ceea ce El face azi în viețile oamenilor, ei sunt niște tăgăduitori. Caută, dragă cetitor, care îți sunt cauzele pentru care tăgăduiești învierea Lui.

Calea de îndreptare pentru acești oameni

Adevărul clar e că Isus a înviat. Aceasta au mărturisit chiar soldații înainte de a fi plătiți, au mărturisit ingerii, au mărturisit ucenicii dimpreună cu Toma și aceasta mărturisește experiența creștină de azi. Dar oamenii aceștia care nu-și dau seama destul de bine de ceea ce fac, ei pot să ajungă la acest adevăr. Ei trebuie să-și facă o cercetare amănunțită asupra vicțiilor, să găsească acele cauze cari i-a făcut să tăgăduiască învierea și apoi să le pară rău de ceea ce au făcut. Să-și plângă trecutul în care sub numele de creștin au fost o piedică pentru alții, și

să vină la Isus, Care a suferit și a murit pentru ei. Trebuie să aibe o întâlnire cu Isus Cel viu și să-l audă glasul Lui. Apoi dela acea întâlnire trebuie să trăiască o viață predată Celui ce a suferit ascultându-L în fiecare zi, făcând ceea ce El cere și mergând unde El spune, toate cuvintele, o viață în care să trăiască Isus Cel înviat. Atunci cei din jur, vor putea să se convingă că Isus e viu și să trăiește în vicțiile celor ce îi primesc.

Nu vrei să fi scăpat de păcatul acestor oameni? Nu vrei ca să ai parte de ajutorul lui Isus Cel viu? Lasă, tubitul cetitorilor, ca să îți înțelegi adevărata stare, așa cum îi-o vede Dumnezeu, și apasă ca aceste cuvinte să fie ca și cămășul cocoșului, care a trezit pe Petru de păcatul tăgăduirii, și să te întorci la Domnul Isus acum. Lasă ca El să-ți aducă viața pentru ca astfel să fi, nu tăgăduire, ci o dovadă a învierii Sale.

Taina învierii lui Hristos

(Urmare din pag. 8-a)

cerului spiritual. Viața a început domnească dând nemurirea și făcând pustiile roditoare.

Poarta raiului deschisă

El a spus tâlharului de pe cruce: „Azi vei fi în raiu cu Mine”. O, ce măsură curie, ce promisiune măreață! În raiu cu Isus! Alături de El! Și în tovărășie Lui! Aceasta e cu atât mai măreață, cât unui tâlhar i s'a dat această onoare. Cine și-ar fi putut închipui, ca om, care toată viața a păcătuit, făcând cele mai grozave lucruri și fărădelegii, care totuși să meargă în raiu. În cerurile lui Dumnezeu.

Da, Hristos prin moartea Lui a izbăvit asupra Sa păcatele fiecărui om, și le ispășit, suferind pedeapsa în locul lor prin învierea Sa, Hristos a îndreptat căminul pe toți acei, cari cred în El. Pus într-o stare după voia lui Dumnezeu. Prietenia lui Isus, iubirea Tatălui, împărtășirea Duhului sfânt și societatea îngerilor este astăzi partea tuturor acelorora, cari se bucură de învierea lui Hristos.

Dacă tu crezi din toată inima în Domnul Hristos, ca Mort și Inviat, poți să te bucuri, atunci promisiunile Lui față de tine vor fi împlinite. Moartea pentru tine e detronată, viața glorioasă și poartă cerului deschisă. În ceasul despărțirii tale de lume și de viața în materii îngerii lui Dumnezeu te vor duce în cerul pregătit de Isus. Aceasta este taina învierii lui Hristos.

Tâlharul de pe cruce

de Alexa Popovici

TALHARUL: „Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Impărăția Ta!”

ISUS: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai”.
Luca 23:42-43.

Intotdeauna când ne întâlnim cu cuvintele lui Isus „Astăzi vei fi cu Mine în rai”, suntem surprinși și cuprinși de o mulțime de gânduri. Cum Isus la prima întâlnire acorda unui păcătos condamnat de toată lumea dreptul și favoarea de a intra în rai și mai mult, dreptul la tovarășia cu El? Ce au spus sfinții din cer și îngerii, când L-au văzut pe Isus, venind cu un astfel de om? Nu s'a compromis Isus, nu a fost prea darnic în această împrejurare? N'a însemnat o josnicie pentru El să bată la poarta cerului însoțit de un tâlhar?

Dacă vom cerceta pe tâlhar, ne vom convinge că nu. Nu, pentru că tâlharul e adevăratul model al oamenilor de pe pământ, e icoana fidelă a noastră, în păcătoșenie, dar și în îndreptare. E păcătos? Dar, care om nu are păcate? A fost condamnat? Dar câți dintre noi nu avem mai multe păcate, dar sunt secrete! Și niciăeri nu este scris că, astfel de oameni nu pot intra în cer, ci Biblia spune că orice păcătos numai să creadă și să se pocăiască de trecutul păcătos, și sângele lui Isus ne curățește de orice păcat.

Așadar e clar, că, orice păcătos poate fi mântuit, poate intra în cer, crezând în Domnul Isus și pocăindu-se de păcatele făcute. Și dacă vom cerceta, tâlharul a fost un

OM CARE A CREZUT.

„Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Impărăția Ta!” — e rugăciunea celui ce a făcut toate păcatele, e rugăciunea rostită când moartea începea să-l învaluiască în manta-i neagră.

Observați că în aceste cuvinte, tâlharul arată **credința lui în Divinitatea lui Isus**. El vede în Isus pe Mesia, pe Cel ce are puterea de a mântui, de a da fericirea. Zărește în Isus pe Dumnezeu, pe Acel ce nu are sfârșit, și dacă moare chiar alături de el, va mai veni, va scăpa din mormânt, căci moartea asupra Divinității

nu are putere. Astea le credea tâlharul; căci altcum, cum să-l mai pomenească, să-și aducă aminte de el? Ceace nu au putut pricepe cărturarii și conducătorii poporului, ceace a fost greu pentru ucenici, a înțeles și priceput așa de bine tâlharul în clipa morții. Cât n'a încercat Isus să arate fariseilor că El e de la Dumnezeu și nu au priceput. Cât n'a vorbit El ucenicilor că din Tatăl, că e în Tatăl și Tatăl e în El, și totuș nu L-au înțeles. Tâlharul însă, L-a descoperit. El e Dumnezeu și nu moare, și cu credința aceasta el se roagă „**adu-Ți aminte de mine, când ai să vii!**”

Tâlharul mai **crede în venirea lui Isus**. Spune el în rugăciunea lui „**când vei veni...**” În mintea lui cred că îl vedea pe Isus venind din nou, și-și alegea credințioșii, iar pe el, om care n'a făcut nimic să fie considerat credincios, se vedea pierdut în lumea celor mulți, și atunci zice lui Isus, umilit și cu rugă de copil: „**adu-Ți aminte și de mine**” și eu cred în Tine, nu mă uita când vei veni! Sufletul meu tu crezi în venirea lui Isus? Dacă ai crede, n'ai sta în nepăsare, ci ai alerga la Golgota sub cruce, l-ai spune lui Isus ca și tu crezi în El, și l-ai cere să te mântue. Nu vrei

sătul de o viață în păcate, s'a scârbit de ea, cere lui Isus să-l primească în Impărăția Sa, care e mai bună, mai frumoasă, unde dreptatea curge ca apa, unde e adevăr și dragoste, unde e pace și bucurie. Nu mai dorea nimic, nici grațiere, nici verificarea sentinței, nici iertarea de pedeapsă, nimic, decât o altă lume, viața într'o altă împărăție, în Impărăția lui Isus. A crezut în ea, și dorea să intre în ea. Sufletul meu, tu care adesea spuși că nu vii la Isus, pentru că vrei să guști viața, vrei să petreci; uită că-ți vorbește tâlharul de pe cruce! El care a gustat-o, el îți spune că s'a înșelat. Și dacă moare nu-ți pare rău, ci vrea numai să poată intra în Impărăția lui Isus. Tu nu doarești aceasta?

Iar dacă sinceri l-am mai cerceta pe tâlhar, am mai vedea că a fost un

OM CARE S'A POCĂIT.

Fără pocăință, niciodată Isus nu l-ar fi luat cu El, să-l ducă în cer. Locul păcătoșilor nepocăiți e în iad și nu în rai. În aceasta nu se poate face nicio excepție. Dumnezeu nu se uită la fața omului, ci dacă e păcătos și se pocăiește, oricine ar fi, oricâte păcate ar avea, e mântuit.

ca atunci când vine, Isus să-și aducă aminte și de tine? Vino la Isus, El te va cunoaște și când va veni își va aduce aminte și de numele tău.

Tâlharul apoi **a crezut în Impărăția lui Isus**. „**Când vei veni în Impărăția Ta**” — sunt cuvintele lui. Ce minunat! Un tâlhar

Pocăința tâlharului e constat în **recunoașterea păcatelor lui**. Când tovarășul său a început și el să râdă de Isus, el îi spune: „**Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărâdelegile noastre**”. În aceasta clipă cine ar putea să nu spună

(Continuare în pag. 14-a)

Tâlharul de pe cruce

(Urmare din pag. 13-a)

că prin mintea lui defilau atâtea păcate, atâtea fărădelegi? Și cu siguranță că din suflet a evadat un oftat adânc, ducând cu el părerea de rău pentru trecut. La aceasta Isus a fost martor. Ochii Lui au pătruns până în sufletul frământat al tâlharului. A simțit oftatul, a văzut pocăința. Fără îndoială că în lăuntrul tâlharului se petrecea acum cea mai minunată lucrare de pe pământ. Un om, când ajunge să-și recunoască de dreaptă pedeapsa cu moartea pentru păcatele lui, înseamnă că a făcut progres în pocăință. El se condamnă acum mai aspru chiar ca judecătorii. Tâlharul se recunoaște, și plin de păcate cade la picioarele lui Isus în pocăință, într-o pocăință adâncă și sinceră.

Apoi, el dorește o viață mai bună. „**Adu-Ți aminte Doamne în Impărăția Ta!**” — se roage el. Și în aceste cuvinte, el ascunde dorul lui de a fi acolo. Vroia o viață nouă, dar și într-o lume nouă. Dorea un nou început. Și poate n'ar fi existat unul mai sfânt ca acest tâlhar într-o nouă viață. Cea din urmă dorință, spusă numai lui Isus, era o nouă viață, o viață pe care v'a ști s'o trăiască, o viață mai frumoasă, fără pată, fără murdăria poftelor și păcatelor. O altă viață! Și se gândea el, ca nu cumva să decadă, pământul era negru pentru el, așa că voia și alta Impărăție. L-a văzut pe Isus când se ruga pen-

tru cej ce-L urau și omorau, l-a văzut nevinovăția, l-a văzut blândețea. Intre astfel de oameni voia să fie; un așa om se gândea să fie. Scumpul meu, tu nu vrei să începi o viață nouă? Dere nu-L iei pe Isus ca model pentru traiul tău?

Și el **promite o altă viață și vrea să o dovedească**. Parcă ar vrea să spună: „**Doamne sunt condamnat pe cruce pentru păcatele mele, dar dacă Tu m'ai duce în Impărăția Ta, aș începe o altă viață, și n'aș mai ajunge aici**”. Cerea să fie pus la probă. Experiența de pe cruce, de lângă Isus, l-a transformat; acum e altul, e un om nou. Să spună lumii? Dar nu-l va înțelege. Și atunci se adresează lui Isus, iar El l-a înțeles. Mă gândesc la tine prietenul meu, tu mai ai încă puțină să începi o nouă viață. Vei face-o?

În tâlhar se mai vede un

UN OM CARE S'A PREDAT.

Era pe cruce, condamnat, lumea îl ura, dar el prin mărturisirea prin ruga lui se preda în totul, se aruncă în brațul lui Isus.

Priviți în cuvintele lui și vedeți cum **atârnă de voința și lucrarea lui Isus**. „**Adu-Ți aminte de mine ...!**” — spune umilit tâlharul. Eu nu mai pot, nu mai am nimic; dacă-Ți vei aduce aminte și mă vei lua în Impărăția Ta, voi mai avea parte de fericire, iar dacă nu sunt pierdut pe veșnicie, — putea spune tâlharul. Viitorul, veșnicia lui erau în mâna și la voința lui Isus. Ce schimbare în acest om! Înainte nu-și conducea nici el viața, ci era pradă viciilor, poftelor, nesatului. Acum, își leagă viitorul de voința unuia care moare alături de el. O face aceasta pentru că a descoperit în Isus pe Dumnezeu. Astăzi El e în cer, la dreapta Tatălui și tu nici acum nu ești gata să te predai Lui.

Apoi observați că el **se face robul lui Isus**. „**Doamne**” — îi spune el lui Isus. Putea să-I spună prietene, tovarășe, că e doar partaș al aceleiași condamnări, dar el se umilește, se apleacă în sufletul lui la picioarele lui Isus și-L proclamă de Domn al său. Tâlhare! Cu un așa Domnitor poți să mori, să cobori oriunde, să fi oricum condamnat, căci El te mântuie. Ferice de cine-L ia ca Domn al vieții, oricare ar fi starea în care se află!

„**Ingerilor**”, putea să spună Isus la intrarea în cer alături de tâlhar, „**acesta e un mare păcatos, adevărat, dar e și un mare credincios, un mare pocăit, și un mare predat!**” Va putea El spune aceasta și despre tine?

Pescari buni

Ce ai spune dacă unii pescari, s'ar duce să prindă pește, și ar arunca în adâncul apei, alergând înot, să prindă pești? Desigur că în loc de a mânca ei pește, ar mânca peștii pe ei. Așa se întâmplă cu unii creștini, ei merg în lume ca pescari de suflete, și în loc ca ei să stea afară din lume, se aruncă în adâncul lumii; se înecă sufletește și lumea îi atrage. Așa a făcut Iuda și Demas din Noul Testament.

I. MARZA

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți

la

Francisc
Keckés

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No. 16.

Abonați

Mana Zilnică

PORUNCA CELUI ÎNVIAT

„Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru și la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru”. Ioan 20:17.

A spus Isus imediat după înviere, în grădina, nu departe de mormântul gol, către Maria. E interesant ca Isus trimite știre ucenicilor că se suie la cer, la Tatăl, la Dumnezeu. Nu era oare mai măngăietoare o întâlnire cu ei? Isus însă, știe că aceasta e vestea cea mai bună pentru ei.

Și în adevăr, dacă vom observa mai bine, vom vedea că Isus a avut dreptate. În vestea aceasta ucenicii capătă

ASIGURAREA MOȘTENIRII CERULUI.

Înainte de a fi prins, Isus le spunea: **„Ma duc să va gatesc loc, că acolo unde sunt Eu, să fiți și voi”**. Și iată ca Isus imediat după înviere se duce la Tatăl, să-l prezinte ispașirea celor ce cred în El, să le înscrie numele lor în cer unde va fi și El.

Siguri de cer, ucenicii puteau să se desbrace, să se deslege de lume. Când știau ei că au un loc lângă Isus, lângă Tatăl, între sfinți, le mai era o greutate să parasească complet lumea? Pentru tine sufletul meu, când știi că ai loc în casa tatălui tău, e o greutate să pleci dintre streini? Lumea e fără pace, fără liniște, fără bucurie, fără dreptate, fără iubire. Cerul le are pe toate. Mai poate un credincios care zărește cerul, să iubească lumea? A te desbrăca de lume, când știi că Isus ți-a asigurat un loc în cer, un mai este o greutate.

Siguranța cerului **le-a dat bucuria în suflet**. **„Bucurați-vă mai mult pentru că numele voastre sunt scrise în cer”** — le spunea odată Isus. Și acum când Isus se suie la cer, pentru aceasta, când cerul e acum casa lor, toată căuța întristării s'a risipit. Imprejurările din lume pot întuneca, pot semăna întristare, dar nu în sufletul celor ce știu că cerul e casa lor, iar ei aici sunt numai simpli trecători, musafiri. Iar dacă sufletul tău e învăluit în necaz, gândește-te că Isus ți-a pregătit loc în cer, și gândul acesta va aduce înseninarea în viața ta.

Asigurarea moștenirii cerului **naște zel de lucru**. Puteau ei risipiți fiind să fie martori ai lui Isus? Puteau ei să ia în picioare

cararile pământului și să ducă numele lui Isus, în timp ce în sufletul lor n'a înflorit siguranța, ca cerul e al lor? Dar când locul cu Isus era asigurat, când fericirea fără capăt era partea lor, în mod cu totul natural a încolțit zelul de a lucra pentru Cel ce i-a mântuit. E ceva foarte natural să lucrăm pentru casa noastră. Și pentru un credincios sigur de cer, a lucra cu zel și drag pentru cauza lui Isus e o bucurie.

Și în cuvintele lui Isus către Maria, trimise lor, ucenicii puteau să vadă

ASIGURAREA IMPACĂRII CU TATAL.

„Ma sui la Tatăl Meu și Tatai vostru și la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru”, — a spus Isus. Omul osândit prin pacatele lui, învrăjmășit cu Dumnezeu, a fost iertat și starea lui s'a schimbat în Fiu și Tata. Aici Isus proclamă în mod vădit și oficial împăcarea credincioșilor Săi cu Tatăl. Acum ucenicii, credincioși lui Isus nu se mai îndoiesc de mântuirea lor.

Acosta a adus liniștea **lăuntrică**. Furtuna care băntuia în lăuntrul nostru din cauza păcatelor, s'buciumul greu, s'a liniștit la vestea că, Creatorul e cu adevărat, prin Isus, Tatăl nostru. Ce liniște s'a lăsat în lăuntrul fiului răătăcit, când tatăl său i-a spus că-l iartă și-l face din nou fiul lui! Dacă ești mântuit, tu ști această din viața ta, iar dacă ești încă departe de Tatăl, încearcă să vii azi la El.

Dar, asigurarea împăcării a făcut ceva mai mult, a dat **îndrăzneala de a apela la Tatăl**. Atât timp cât ești îndușmănit cu cineva, te poți ruga de el? Iar dacă te rogi, te ascultă? Asta e și starea omului neîmpăcat cu Dumnezeu. Are nevoie, dar n'are îndrăzneala să se roage. Unul mântuit însă, închide ușa la cămăruța lui și se roagă. Din orice loc, în orice împrejurare el se roagă. Rugăciunea e pentru el o clipă, când stă de vorbă cu Tatăl său.

Și, împăcarea cu Tatăl **nu dă prilejul să reîncepem să-L iubim**. Dece un credincios, un mântuit îl iubește mai mult pe Dumnezeu? Pentru că ei sunt împăcați, sunt fiu și Tata. Iubirea noastră pentru El zdrobită și distrusă de păcat, a renăscut când am pri-

mit vestea că, suntem împăcați cu El. Dacă tu sufletul meu nu-L iubești pe Dumnezeu, e un semn, că nu ești împăcat cu El.

Pe lângă acestea în cuvintele spuse Mariei pentru ucenici, Isus

ÎȘI PROCLAMĂ DIVINITATEA SA.

Toți dușmanii Săi, când au văzut că a murit, au rămas îndreptățiți, că Isus n'a fost Mesia. Pilat, a rămas și el uimit, că a murit așa repede. Și poate chiar în sufletul ucenicilor s'a strecurat îndoiala. Dar El stă acum de vorbă cu Maria. Nu mai este în mormânt. Trimite știre ucenicilor Săi.

Acosta a dat dovadă că a **murit și a înviat**. Ura oamenilor a putut să-L ducă numai până la moarte. Moartea a putut să-L îmbrățișeze, dar numai pentru un timp scurt. Iar El divin a călcat moartea prin moarte și a înviat. Mai era vreo putere asupra Sa? Mai putea fi ceva în stare să-I întunece gloria? Mai putea fi îndoială că e divin? A dovedit cu prisosință în viață, a dovedit în înviere că, e Dumnezeu coborât în om. Când Isus te îmbrățește cu mântuirea, o face fiindcă e Dumnezeu și o poate da. Și aici e mirarea că, tu o respingi. Vrei mântuirea lui Dumnezeu, dar nu să o primești din mâinile Lui.

Apoi, cuvintele Lui **arată că Și-a îndeplinit misiunea**. În casa lui Zacheu, la începutul activității Sale, El își definește misiunea în cuvintele: **„Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut”**. Și iată acum după înviere El anunță, că Se suie la Tatăl Său, care prin El a devenit și Tatăl oamenilor. Deci mântuirea s'a săvârșit misiunea, a fost îndeplinită. Dumnezeu coborât în umilință pe pământ să ridice păcatul, se suie acum la cer, încercat de biruință. A venit să mântuie și aceasta s'a săvârșit la cruce. Acum totul e făcut. A rămas doar ca cel plin de păcate să creadă și să fie mântuit.

În dimineața învierii când roua spăla florile și iarba, Maria asculta porunca Celui înviat: **„Du-te la frații Mei și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru și la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru”**. Ești și tu fratele lui Isus?

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

IN ZIUA DE 14 FEBRUARIE IN BISERICA DIN PETREȘTI — ALBA s'a desfășurat o frumoasă serbare religioasă. S'a vorbit celor ce au venit să asculte cuvântul vieții despre Christos și trebuința de al primii.

Programul tineretului a fost condus de fratele Oprea Gheorghe cu subiectul „Alegeți cui preți să-i serviți”, au luat cuvântul fr. Moț, Petrean, Pamfilie Răduț și fratele Ilie Corsaja.

Corul Bisericii din Sebeș și cel din Petrești a împodobit programul.

S'a declamat poezia „Iată omul” de I. Bolea de sora Elisabeta Corsaja, care a stors multe lacrimi.

Domnul să binecuvinteze lucrul său mareț.
T. R.

CU TOATE CA UȘILE „CASEI DE RUGĂCIUNE” DIN IPOLEȘTI — SUCEAVA sunt sigilate, totuși frații din Ipoleşti au avut o mare bucurie sufletească.

ANUNȚ

In numele Domnului, comunicăm fraților din cercul Deva și Jud. Hunedoara: că a 2-a zi de paști, biserica din **Deva va serba punerea pietrii fundamentale a casei de rugăciune.** Cu această ocazie rugăm toate bisericile creștine Baptiste, în special din Jud. Hunedoara, ca în aceasta zi să facă o donație de bună voie, „Rom. 8-12” pentru zidirea acestei case de rugăciune care este în construcție.

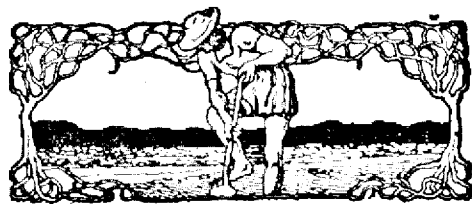
Credem că dragostea sfântă ce vă călăuzește, va răspunde cauzei sfinte.

Vă mulțumim înainte pentru jertfa.

COMITETUL

Donațiile se vor trimite pe adresa: Mărza Ilie, strada Titu Maiorescu Nr. 10

DEVA

scă la 30 Martie, având în mijlocul lor pe predicatorul comunității pr. S. Ungurean, care a vorbit din I Petru 13., despre a fi trezi și a veghia asupra sufletului. Ne-a îndemnat la răbdare și să

așteptăm că se va deschide și ușa la casa de rugăciune și ne vom bucura mai mult. Mare reînsoțire au avut frații și Domnul să binecuvinteze pe copii Lui.
B.

ÎNVIEREA DOMNULUI ISUS CHRISTOS

„Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v'a spus pe când era încă în Galilea”. Luca 24, 6.

Iată prin mila lui Dumnezeu, am ajuns sărbătoarea: **ÎNVIEREA DOMNULUI ȘI MANTUITORULUI NOSTRU ISUS HRISTOS.** Este o sărbătoare de adâncă reculegere. In aceste momente de înălțare și reimprospătare sufletească gândurile noastre se înalță către Acela căruia S'a dat toată puterea, în cer și pe pământ, care a biruât răul, făcând să predomină biruința Divină.

Este sărbătoarea învingerii, când adevărul a învins minciuna, lumina a învins întunerecul, dreptatea a învins nedreptatea.

Nouă orizonturi s'au deschis în calea credinciosului! Zidul de despărțire, care a despărțit omenirea dealungul miilor de ani, acum este dărâmat, apropierea noastră de Tatăl Ceresc este liberă.

Dar, vai! cum serbează creștinii din zilele noastre această sărbătoare a biruinței? Mesele încărcate cu multă bu-

nătății, vinurile cele mai alese și spumoase se consumă, mulți foarte mulți au transformat această sărbătoare creștinească în sărbătoarea: de a bea și a mânca. Proorocul Isaia în 1, vers 13 glăsuște „...nu vreau luni noi, Sabate și adunări de sărbătoare, nu pot să văd NELEGIUIREA UNITĂ CU SĂRBĂTOAREA”. „Pentru mulți sărbătoarea și învierea Domnului și alte sărbători, sunt prilejul celor mai nesăbuite păcate, petreceri urmate de scandaluri, etc.

De multeori am mers prea departe în viața aceasta și în ce privește SĂRBĂTORIREA; citiți ziarele și veți găsi oglinda fidelă, ce se petrec în zilele de sărbători! Este timpul să ne întoarcem la Dumnezeu și SĂ SĂRBĂTORIM ÎNVIEREA DOMNULUI ISUS HRISTOS ÎN AZIMILE CURĂȚENIEI ȘI ALE ADEVĂRULUI ȘI ATUNCI CU ADEVĂRAT ȘI PENTRU NOI ȘI ÎN INIMA NOASTRĂ A ÎNVIAT DOMNUL; că de ar fi înviat Domnul de mii de ori în lume și NU AFI ÎNVIAT ȘI ÎN INIMILE NOASTRE LA CE NE-AR FOLOSI? D. Babar

S'A ISPRĂVIT

Când a luat Isus oțetul, a zis: „S'a isprăvit”. Apoi și-aplecat capul, și Și-a dat Duhul. — Ioan 19:30.

Acesta a fost strigătul. — depe Crucea Calvarului în ultimele clipe, al Mântuitorului, care coplesit de durere. Te-ai întrebăat vreodată iubite suflet, ce rău a făcut El de L-au răstignit?

In vremea aceea era obiceiul ca să fie osândit la moarte de cruce numai tâlharii. Trebuie să căutăm pricina pentru care a fost osândit la o astfel de moarte. Să urmărim puțin viața Sa, ca să vedem dacă nu cumva a fost ceva vrednic de o așa osândă. Viața Sa e scrisă în Evanghelia a lui Dumnezeu. Oricât am ceti în ea, nu găsim decât o viață plină de iubire față de omenirea, plină de durere și păcat.

Il găsim înviind pe singurul Fiu al unei văduve, deci singurul ei sprijin; el nu putea trece nepăsător pe lângă această mamă îndurerată. Lacrămile ei loveau în inima Lui plină de iubire. Inviiază pe Lazăr, care era singura nădejde a celor două surori, Marta și Maria. Lacrămile lor cari au curs din plin,

de N. Oncu
au luat sfârșit. Intr'o zi vestea Evanghelia și spre seară au venit la El cei bolnavi și toată noaptea a trebuit să stea la dispoziția lor, ca să-i vindece. Când noroadele au fost flămânzite, le-a dat pâine să mănânce din belsug.

Vom cerceta viața Lui. Găsim o viață plină de iubire. Pe cei bolnavi a vindecat, pe cei săraci i-a ajutat. Și acum dragul meu ce mai ai de zis în această privință? Iată că pentru noi a strigat El Fiul lui Dumnezeu când era pe cruce, a luat vina mea și a ta, și păcatele noastre a luat și pedeapsa în locul tău.

Păcatele măhnesc mult inima Sa iubitoare, deci nu numai că L-ai făcut să sufere pentru tine, dar prin viața ta L-ai măhnit meru. Nu vrei tu ca măcar deacum să-L faci să se bucure; primește jertfa Lui de mare preț, ca făcându-l pentru tine. Crede că a murit în locul tău pe cruce și păcatele îți sunt iertate. Vino chiar acum la Domnul Isus, — crede în El, și de azi începe să duci o viață după placul lui. Nu zăbovi să faci azi bucurie Domnului Isus, pe care până acum L-ai măhnit prin viața ta și căruia la Cruce i-ai pricinuit atâta durere. Matei 24:30.